

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

16. ÅRGANG NR. 3 AUGUST 2002

Vend strømmen

Forsideartiklen på DANSKERENs nr. 1 i år havde overskriften "Strømmen skal vendes". Den anerkendte nok de fremskridt, den nye regerings udlændingespil, som i mellemtiden er blevet lovfæstet, på nogle områder betyder – eller kan komme til at betyde, hvis lovens bestemmelser praktiseres efter den påståede hensigt. Men den påviste samtidig, at ændringerne er utilstrækkelige og må følges op af omfattende repatrieringsordninger, hvis sigtet skal nås.

Virkeligheden er nemlig, at lovændringerne i bedste fald kun kan medføre en vis opbremsning i tilstrømningen af fremmede, men ikke hindre en fortsat stigning i disses samlede antal i Danmark eller andel i den samlede befolkning her i landet. Selv en formindskelse af tilstrømningen vil jo forøge mængden, og dertil kommer, at de fremmedes større børnerigdom stadig øger deres befolkningsandel.

Forudsætningen for at standse deres vækst og gradvis formindske deres antal og befolkningsandel er derfor, at der ikke alene gennemføres langt mere indgribende

indstrømningshindringer end de nylig lovfæstede, men at der også iværksættes omfattende repatrieringer dvs. hjemsendelser af de allerede her værende fremmede til deres oprindelseslande eller –regioner. Der skal kort sagt ikke skaffes arbejde eller boliger til de fremmede (på

danskernes bekostning!), for de skal ikke integreres, men hjemsendes.

Heri er intet mærkeligt eller stødende, for det har altid været et hovedprincip i al flygtningehjælp, at asyl eller opholdsret i andre lande ophørte, når der ikke længere var brug for det. For langt de fleste "flygtninge" i Danmark, hvoraf utallige endda har opnået asyl på særdeles tvivlsomt grundlag, gælder, at de i dag uden særlig fare kan vende hjem.

At en del har opnået dansk indfødsret, bør ikke ændre herved, men indfødsretten bør i stedet ophæves.

Kun ved en sådan konsekvent repatrieringspolitik kan man opnå det, der bør være målet for dansk politik over for fremmedgørelsen af land og folk, nemlig at genskabe og for kommende generationer sikre Danmark som et frit og fredeligt dansk land for det danske folk.

Farverigt forsvar

De nye planer om at tilpasse danske militæruniformer efter muslimske normer rejser spørgsmålet, om en ny modstandsbevægelse er påkrævet.

Side 7.

Juridisk femtekolonne

Bag menneskets-eksperterens videnskabelige facade gemmer der sig bestræbelser for med velberåd hu at komme nationalstaterne til livs.

Side 9.

Afkoloniseringskrig

Dokumentationen hoer sig op til støtte for påstanden, at vi nu lever i en førkrigsperiode. Der oprustes i de muslimske enklaver overalt i Europa.

Side 14.

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af økonomiske og politiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året. Indmeldelses- og bestillingskupen se side 32. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el.lign.

Foreningens adresse:

Postboks 411, 8100 Århus C.

Telefonsekretariat:

Tlf. 86 13 24 01

Fax 70 25 24 01

Giro: 454-7551

E-mail:

Danskeren@Danskeren.dk

Internet:

<http://www.dendanskeforening.dk>

Redaktion:

Dr. phil. Sune Dalgård (ansvarshavende)

sunedalgaard@hotmail.com

Cand. mag. Peter Neerup Buhl

tlf. 47 74 95 50

pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:

Bibliotekar Harry Vinter (formand),

tlf. og fax. 46 36 66 66

e-post: vinter@worldonline.dk

Murer Poul Vinther Jensen (næstformand),

tlf. 61 38 16 29

Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red.),

tlf. og fax. 32 55 18 02

mobil: 27 40 83 46

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch,

tlf. 49 19 15 54, fax. 49 19 18 54

Sekretær Keld Rasmussen,

tlf. 36 75 18 41

e-post: otier@get2net.dk

Assistent Louise Friis Jensen,

tlf. 26 56 54 69

Suppleanter:

Afdelingsforstander P. H. Bering,

tlf. 98 14 71 12

Sygeplejerske Kirsten Fogt,

tlf. 97 42 91 31

Lærer Verner Holm,

tlf. 55 73 19 13

Studerende Lars Hartvig

tlf. 44 91 99 82

Hvis islam havde vundet...

Berlusconi m.fl. har fået hård kritik fra finkulturelle for at påstå, at islam er 1400 år bag efter Vesten. Sandheden heri er, at muhamedanerne bliver stående på 600-tallets stadium. Gabet bliver derfor større og større jo længere tid, der går.

Tænk hvis muhamedanerne bare var gået fra sejr til sejr under deres fremstød mod os i 700-tallet – hvis slaget ved Poitiers var faldet ud til deres fordel, og deres ørkendannende fremmarch var fortsat.

Vi måtte da i dag have levet uden frugterne af den kreative gnist hos Edison, Ford, Pasteur og Marconi. Der ville ikke have været nogen store naturforskere, ingen matematikere eller store kunstnere. Ingen renaissance, ingen Newton, ingen Kepler, ingen Goddard, ingen Mendel, ingen Tesla, ingen Faraday, ingen Gutenberg, ingen Shakespeare, ingen Dickens, ingen Twain, ingen Mozart, ingen Beethoven, ingen da Vinci, ingen Michelangelo, ingen Galilei, ingen Kopernikus. Intet Venedig, intet Paris, intet Lissabon, intet Madrid, intet Zürich, intet Berlin, intet Skt. Petersborg, intet Budapest, intet Wien, intet London, intet New York, intet Sydney.

Ingen orkestre, ingen museer, ingen universiteter, ingen hospitaler, ingen biblioteker, ingen teatre, ingen radio, ingen bøger, ingen tv, ingen elektricitet, ingen køleskabe, ingen opvarmning, intet indlagt vand, ingen huse, intet stål, ingen

vacciner, ingen biler, ingen fly, ingen toge, ingen skibe, ingen tandlæger, ingen kirurger, ingen computere, ingen telefoner.

Salman Rushdie supplerer listen med følgende: "Islam er imod ytringsfrihed, flerpartisystemer, universel stemmeret, ansvarlige regeringer, homoseksuelle, kvinders rettigheder, pluralisme, verdenslighed, korte nederdele, dans, evolutions-teori, Vestens sexsynspunkter, kys på offentlige steder, uenighed, den nyeste mode, litteratur, film, musik, frihed til at tænke, skønhed, kærlighed, gudløshed og pornografi."

Men vigtigst: Under et islamisk Europa ville der ikke være nogen kreative personer eller noget kreativt miljø, der kunne skabe og opretholde vort høje civilisationsstade. Der ville ikke være noget som helst, som denne verdens mennesker kunne bygge på eller se frem til. Intet andet end den daglige kamp for eksistensen i minareternes skygge. En brutal planet, hvor de få personer, der ikke lever i den evige åndsformørkelse, for altid er stivnet ved år 622 e.Kr. uden nogensinde at komme videre.

Men vel at mærke er Vestcivilisationen heller ikke i dag en selvfølge. Den kræver stadig arbejde at opretholde og få videre frem. Så hvis islam skulle sejre en gang i fremtiden, er det alle de ovenfor opremmede værdier og fremskridt, der står på spil.

Indhold

Arabisk selvransagelse	3	Nasserøve	12
En dødsmerket kultur?	4	Uanset hvad	12
Åbent brev til Bertel Haarder	5	Dråbe i havet - skadelig dråbe:	
Brev fra den Iranske Ambassade		Ulandshjælp	13
i København	6	Flygtninge i EU-lande	
Skruen strammes	6	i forhold til Danmark	13
Militær og Muhammed	7	Den kommende kolonikrig	
Det mener vi	8	i Europa	14
Grundlovstale i Hillerød 2002	9	Danmark rundt	19
Humanitær racist?	11	Verden rundt	22
Lilian Bostok døde d.8 juni 2002 ...	11	Bøger og tidsskrifter	25
Detaljering	11	Attentatplan mod kunstværk	32
Fremmedudgifterne vokser	11	Indmeldelses- og bestillingskupen ..	32

Arabisk selvransagelse

Kritisk FN-rapport forfattet af arabere for arabere

UNDP
United Nations Development Programme

I den arabiske del af verden drømmer halvdelen af alle unge om at udvandre. Det skyldes mangel på muligheder, konstaterer rapporten.

De arabiske lande hører til blandt verdens rigeste på grund af landenes oliereserver. Alligevel kæmper den arabiske region med verdens højeste arbejdsløshedsprocent, og det går så trægt med den økonomiske udvikling, at det vil tage en indbygger omkring 140 år at fordoble indtægten – mod 10 år alle andre steder i verden. Samtidig placerer den arabiske region sig i bunden EFTER den fattigste del af Afrika, når det gælder borgernes frihed – ikke mindst for kvinderne.

Det fremgår af Arab Human Development Report, som går tæt på de seneste 30 års udvikling – eller mangel på samme – i den Arabiske Ligas 22 medlemslande.

Det er en af rapportens styrker, at den repræsenterer arabernes eget syn på de udfordringer, de står overfor. Det er dens svaghed, at den ikke nævner stagnationens årsag. Islam nævnes – næsten – ikke med et ord.

Dokumentation

I det følgende lader vi rapporten tale for sig selv ved at gengive nogle centrale pasager i dansk oversættelse:

Arabisk udviklingsrapport 2002

Hvordan der skabes muligheder for kommende generationer

De tre underskud

Underskud af frihed

Ved en opdeling af verdens lande i 7 regioner er den arabiske verden den region, som ved udgangen af 1990'erne havde det største underskud af frihed.

Den lave grad af frihed i de arabiske lande bekræftes af et sæt indikatorer, ”stemme og ansvarlighed”, som er udledt af en database (Kaffmann et al. 1999). Dette sæt består af en række indikatorer, som måler forskellige aspekter af det politiske liv, borgerlige friheder, politiske rettigheder og mediernes uafhængighed. Også ved en sådan måling har den arabiske verden den laveste grad af frihed blandt alle regioner i verden.

Underskud af indflydelse til kvinder

Anvendelse af UNDPs mål for indflydelse i forhold til køn (GEM) viser, at kvinder i den arabiske verden har en placering tæt ved bunden i en international sammenligning. Kun Afrika syd for Sahara har et lavere niveau. Uddannelsesniveaulet for kvinder i den arabiske verden er blevet forbedret i de senere år. De arabiske kvinders lave placering skyldes først og fremmest, at deres deltagelse i det politiske liv er meget beskedent.

Underskud af dygtighed

I en tid præget af intensiv viden, er det et alvorligt handicap, at tilegnelse af viden befinder sig på et lavt niveau – for slet ikke at tale om landenes produktionsniveau. Det er en sigende illustration af undervisningens lave niveau i de arabiske lande, at alfabetismen og deltagelsen i undervisning er på et ringere niveau end i udviklingslande i Asien og Sydamerika.

Et andet illustrerende faktum er, at de arabiske lande har det laveste antal internet-opkoblinger pr. indbygger i verden. Antallet er endda lavere end i Afrika syd for Sahara.

De unges stemmer

I en rapport, som er tilegnet de kommende generationer, kan graden af menneskelig udvikling bedst belyses gennem et forsøg på at måle holdningen blandt de unge.

En meningsmåling blandt unge arabere blev gennemført med støtte fra UNDPs landekontorer.

Overordnet viser undersøgelsen, at beskæftigelsesmulighederne er det, de unge først og fremmest bekymrer sig om. Dernæst følger uddannelse. Unge fra bestemte lande udtrykte bekymring for andre forhold så som narkotika og utilstrækkelig sundhedspleje, afhængighed af udenlandsk arbejdskraft og trængsel på arbejdsmarkedet, hvor udlændinge og indfødte konkurrerer om jobbene.

Det er bemærkelsesværdigt, at 51% af de ældre unge gav udtryk for ønsker om at udvandre til andre lande, hvilket var et tydeligt udtryk for utilfredshed med både den nuværende situation og fremtidsudsigterne i deres hjemlande.

For dem, som ønskede at udvandre, var europæiske lande det vigtigste udrejsemål (46% hvoraf 21% foretrak Storbritannien). Derefter fulgte USA og Canada (36%) og andre arabiske lande (13%). Det ses, at de unge har en positiv opfattelse af tilværelsen i andre arabiske lande.

Den yngre gruppe var lidt mindre interesseret i udvandring. 45% gav udtryk for dette ønske. Pigerne var mindre interesserede i udvandring end drengene. Hvad udrejsemål angår, var der en lille forskel mellem de yngre og de ældre, idet flere af de yngre nævnte USA og andre arabiske lande (45% og 21%), og Europa blev nævnt knap så ofte, men af en betydelig andel (32%).

Økonomisk udvikling

Det samlede nationalprodukt for alle arabiske lande beløb sig til 531,2 mia. Dollars i 1999. Det var mindre end et enkelt europæisk land, Spanien, som præsterede et nationalprodukt på 595,5 mia. Dollars.

Den årlige vækstrate var i årene 1975-1998 gennemsnitligt 3,3%, hvilket umiddelbart er et flot tal. Imidlertid præsterede udviklingslandene i Asien og Sydamerika betydeligt højere vækstrater.

Desuden skal vækstens betydning for velstanden ses i lyset af befolkningens vækst, og befolkningsvæksten var meget høj – gennemsnitligt 2,8% pr. år, skønt det gradvist faldt i den sidste del af perioden.

På grund af den høje befolkningsvækst blev væksten pr. indbygger kun på 0,5% pr. år, hvilket er tæt på stagnation. I resten af verden voksede nationalproduktet pr. indbygger med 1,3%, hvilket indebærer en nedgang i levestandarden i de arabiske lande, når de sammenlignes med udviklingen i resten af verden.

Forslag til reformer

Det er ikke muligt at reformere regeringssystemet eller at frigøre de menneskelige ressourcer uden en omfattende og bred politisk repræsentation og en lovgivning baseret på frie, ærlige, effektive og retfærdige valg.

De hindringer, der er for udvikling af de arabiske samfund, kan anses for midlertidige og de kan afhjælpes gennem reformer

Den første reform skulle være at reducere byrden af statens dominans. Statens "autorisation" af private organisationer bør afløses af et system med "anmeldelse", hvor folk, som opretter en forening, blot informerer myndighederne om dens eksistens.

Den anden reform angår finansiering. Det vil være vigtigt at udvide den hjemlige finansiering og bryde med afhængigheden af udenlandske ressourcer.

Et samfund er kun så frit som dets medier. Det bør være et mål for reformer i alle arabiske lande at arbejde for frie massemedier.

gentagne krigsangreb på Israels eksistensret?

De indre modstandsbevægelser er fundamentalistiske og vil gøre alt endnu værre (det skete i Iran). De fatter ikke, at det er deres egen skyld, at de har det så elendigt.

Sammenbruddet kommer uundgåeligt på grund af den uhyrlige befolkningstilvækst. I en levende europæisk civilisation ville et stort børnetal være et aktiv, i en stillestående muslimsk er det det modsatte. Sagt ligeud: De laver intet af værdi, de føder for mange børn og de forandrer sig ikke. Terrorangreb er deres eneste mulighed, men det er afmagtshandlinger, som kun gør situationen værre.

I 'Der Spiegel' var der i nr. 10 i år en artikel om 'Terrorens arnested', Saudi Arabien, som den arabiske købmands ord passer bedre på end på noget andet.

15 af de 19 selvmordsattentatmænd fra d. 11. sept. havde saudiske pas. Bin Laddens formue er saudisk. 2/3 af Al Qaidafangerne på Cuba er saudier. Stemningen blandt menige saudier er pro-bin Laden.

I 'Wall Street Journal' har en kommentator - stadig iflg. 'Der Spiegel' - skrevet, at amerikanerne må gøre op med saudierne, som 'ikke er uundværlige for vestens sikkerhed, tværtimod, de er en fare for vestens sikkerhed'. Artiklen slutter: 'Washington må forberede sig på at besætte olieletterne.'

'Der Spiegel' tager naturligvis dydsiret afstand fra tanken.

'Højreekstremistiske kandestøberier'? Det stod i en respekteret amerikansk avis og citeredes i det gode 'Der Spiegel'. Om det teknisk/militært kan lade sig gøre, skal ikke diskuteres her. Hvorfor ikke, hvad er de arabiske hære værd?

Det, der skal diskuteres her, er moralen. Har ikke de vestlige stater, der frembringer alt det, alle ønsker sig, når de kan vælge frit, større ret til at have *interesser* end andre? Skulle verdens eneste civilisation lade sig tvinge i knæ af en tilbagestående middelalderkultur?

Betragtningen ville være umoralsk, hvis de bare ønskede at hvile i fred på åndelige værdier og et beskedent materielt niveau, ligesom munkene i et kloster. Det er mildt sagt ikke tilfældet. De ønsker ligeså meget af vestens frembringelser, som vi selv gør.

Vi kan klare os uden dem, det modsatte er ikke tilfældet, olie kan nemlig ikke spises.

Jeg lærte i Dybvad Mellem- og Realskole, at 'araberne er stolte folk'. Var det ikke mere acceptabelt, om de selv skabte noget at være stolte af?"

Lars Otto Kristensen, i Aarhus Stiftstidende
7/4 02.

Der er intet lys for enden af tunnellen. Hvor skulle det dog komme fra?

Said K. Aburishi, palæstinensisk kommentator i Jyllands-Posten 6/7 2002

En dødsmerket kultur?

"Er Islam en dødsmerket kultur, som vil bryde sammen ligesom kommunismen af indre råddenskab og manglende evne til udvikling?"

Jeg faldt forleden over en bog 'The wealth and poverty of nations' af Davis S. Landes. Her citeres en arabisk handelsmand: 'Rigdom er at vide. Vi har penge, javel, men vi er ikke rige. Vi er som et barn, der arver penge fra en far, han aldrig har kendt. Han er ikke opdraget til at bruge dem. Han har dem i sine hænder, men han ved ikke hvad han skal stille op med dem. Hvis ikke du ved, hvordan penge skal bruges, er du ikke rig. Vi er ikke rige. Uden denne viden, denne forståelse, er vi ingenting. Vi importerer alt. Stenene til at bygge huse af importerer vi. De folk, der bygger dem, importerer vi. Gå hen på markedet, hvad finder du der, der er fremstillet af arabere? Ingenting! Det er kinesisk, fransk, amerikansk .. men det er ikke arabisk. Er et land rigt, når det ikke kan fremstille en mursten, eller en bil, eller en bog? Jeg tror ikke, det er rigt.'

Der findes ikke eet frit, blomstrende muslimsk land, ligesom der ikke fandtes noget kommunistisk

Hvad har hindret araberne i at udvikle deres ørkener til frugtbart land, som israellerne har udviklet deres? Ikke penge!

Så må det være kulturen. Den er dømt til at være tilbagestående, allerede fordi den udelukker halvdelen af befolkningen, kvinderne, fra at deltage.

De muslimske lande vil sikkert bryde sammen. Men ikke som USSR - for russerne vidste godt selv, hvad der var galt. De var veluddannede og gav sig til at arbejde efter 1989. Muslimernes kultur gik i stå i middelalderen. Det er lykkedes mange af dem at bilde hinanden ind, at det er Israel, der er deres ulykke. Som om de ikke havde andre problemer end den stump land. Deres pukken på det palæstinensiske spørgsmål svarer til at tyskerne og østrigerne ikke kunne tale om andet end de 13 millioner hjemstavnsfordrevne fra 1945-48. Og har man glemt, at det land Israel har 'besat', er et resultat af

Åbent brev til Bertel Haarder

Nedenstående brev blev sendt fra Sverige 20. maj i år, samtidig blev et lignende brev sendt til Pia Kjærsgaard. Et nødråb fra et totalitært land, hvis nationalsindede dissidenter Den Danske Forening til fulde støtter i den aktuelle valgkamp.

Bertel Haarder, jeg tager mig friheden at skrive til dig, og på svensk, i anliggendet flygtninge/indvandringsdebatten og Mona Sahlin. Jeg så dig på tv i søndags, hvor du gjorde et meget godt indtryk på de svenske tv-seere. De svenske dokumentarprogrammer er jo meget tendentiøse, et fåtal siger sandheden.

Jeg tilhører ikke noget parti, og heller ikke nogen ekstrem gruppe. Jeg er pensioneret gymnasielærer og har bl.a. arbejdet i Malmø og Landskrona. I mit arbejde havde jeg rigelig lejlighed til at se den store indvandrings konsekvenser både i skolen og ude i samfundet. Det var ikke rare sager jeg fik at se og høre fra indvandrede elever og de udsatte svenske elever. Narkotikaet flød allerede da, fortjenesten af salget gik til hjemlandene for at støtte guerillaer og terrorgrupper.

Vi er mange svenskere - og specielt vi skåninger, som har mulighed for at se dansk tv og læse danske aviser -, der beundrer jer politikere i Danmark, som har sat indvandringens konsekvenser på dagsordenen. Svenske politikere og svenske medier overgår hinanden i at skælde ud på det såkaldte fremmedfjendtlige danske folk.

Det svenske folk vil ikke have den indvandrer/flygtningepolitik, som politikerne driver i Sverige. De svenskere som vover at opponere forfølges, bliver afskediget fra deres arbejde, eller bliver blodigt slået ned af venstre- (kommunist-) grupper. De nye partier, der stillede op ved forrige valg, hindredes håndgribeligt af disse grupper og af medierne, uden at politiet og de etablerede politikere greb ind. Det kommer ikke til at blive anderledes ved valget i Sverige i september 2002. Svenskerne er blevet gjort tavse og har

fået mundkurv, det er tvivlsomt om de overhovedet vover at stemme på et politisk parti, som protesterer mod den vanvittige, hovedløse indvandring til Sverige. Valgsedler vil blive gemt og disse partier vil ikke få lov til at ytre sig i medier eller offentligt. Der findes altså et stort behov for en overvågning udefra af det svenske valg. *Sverige er ikke noget demokrati mere!*

Mona Sahlin og indvandringsminister Karlsson planlægger nu at besøge jer i

Mona Sahlin – på postkort udgivet af den svenske regering!

Danmark for at få jer på andre tanker. I skal altså endnu engang rette jer efter ”storebror Sverige”!

Mona Sahlin er ikke troværdig for de fleste svenskere. Hun har forårsaget skandale adskillige gange i Sverige. Hun er blevet skældt ud af det svenske folk og har fået adskillige breve fra privatpersoner. Hun er blevet frataget sine embeder, men har lige så stædigt fået bragt sig tilbage til magtens taburetter, sikkert med kammerater i rigsdagen som hjælp.

Jeg og mange svenskere håber, at I i Danmark ikke retter jer efter eller lytter til de usle svenske politikere, som tænker på at få danskerne ind i flokken under det såkaldte godhedens eller humanitetens åg.

Svenske politikere har slæbt mange indvandrere ind i Sverige; disse havde nu kunnet være hjemme igen for at genopbygge deres lande. Sverige har mislykkes totalt med sin integrationspolitik. Der er kaos og katastrofe indenfor alle områ-

der. Overfaldne og mishandlede lærere og svenske elever i skolerne, voldtægter, røverier, overfald på gamle, taxichauffører myrdes, der vedtages love som diskriminerer det svenske folk. Boligerne er besat af indvandrere, der findes ingen boliger til svenske unge og studenter eller til dem, som vil danne familie. Asylsøgere må bosætte sig hvor de vil i Sverige – resultatet er ingen kontrol; svenske myndigheder har ingen kontrol over, hvad det er for mennesker, der befinder sig i Sverige. Svenske myndigheder beskytter terrorister og tilvejebringer stjerneadvokater til dem, i stedet for at udvise dem.

Der er al grund i verden til, at Danmark er opmærksom på, hvad der foregår i Sverige. I vil rammes i anden omgang. Danmark udviser personer, som får opholdstilladelse i Sverige, derefter har I dem tilbage i Danmark pga. konsekvenserne af de dårligt gennemtænkte Schengen-, EU- og nordiske aftaler.

I kan vel ikke i Danmark tillade, at Sverige bestemmer hvor mange flygtninge og indvandrere I skal tage imod i Danmark.

Hold øje med Mona Sahlin og alle andre svenske politikere. Hold øje med svenske journalister, alle går de indvandringsmafiaens ærinde.

Som det ser ud i Sverige i dag, er der ikke langt til samme tilstande og modsætninger mellem forskellige etniske grupper som på Balkan, Bosnien, osv. Vi kommer alle til at lide og betale for det. Ikke mindst de kommende generationer. Mona Sahlin og udenrigsminister Anna Lindh tvinger nu svenske børn og unge til at læse om islam, bogen er udgivet for svenske skatteyderes regning. Muslimerne behøver ikke læse om kristendommen eller deltage i den undervisning, som indgår i religionskundskab. Efter egen erfaring nægter muslimske elever at deltage i skoleafslutninger, hvor de risikerer at høre svenske salmer afsunget.

Dette blev et alt for langt brev, men jeg håber du kan læse det og indse, at jeg har ret. De fleste svenskere mener dette. Det er bare den såkaldte flygtningeindustri som vil noget andet, der er jo mange der lever af denne virksomhed.

Nogen kommer til at betale dyrt for dette, ikke mindst gamle og syge, indenfor alle områder sker der nedskæringer. Eget land og det svenske folk ofres.

Jeg håber på engang at kunne møde dig så vi sammen kan diskutere disse alvorlige problemer.

Held og lykke i Danmark og held og lykke med EU-formandskabet.

Hold Mona Sahlin i kort snor!

Maj-Britt Löfgren

Brev fra Den Iranske Ambassade i København

I Den Almægtige Guds navn
27. marts 2002

Til Den Danske Forening

Vi vil gerne oplyse, at DR i sin nyhedsudsendelse 19. marts 2002 kl. 14,39 citerede næstformanden for Den Danske Forening, hr. Poul Vinther Jensen, for udtalelser mod muslimer. Det vil i den forbindelse være passende for denne Ambassade at vende Deres opmærksomhed mod følgende:

Som De ved, udgør muslimer ca. en milliard og tre hundrede millioner af verdens totale befolkning. Gennem århundreder har der altid været fredelig sameksistens mellem muslimer og kristne, og de har opfyldt hinandens behov. Den muslimske tilstedeværelse i kristne samfund har såvel materielt og åndeligt positive effekter.

Uheldigvis er den umenneskelige begivenhed 11. september i De Forenede Stater blevet et påskud for dem, der finder det i deres interesse at have konfrontation mellem Islam og Vesten, at stimulere Vestens lidenskaber og følelser mod muslimer og Islams verden.

Mere end nogen andre samfund søger zionistiske cirkler at bidrage til en sammenkædning mellem Islam og terrorisme, og deres mål er mere Islam end fordømmelse af terrorisme. Dette er i en situation, hvor Islam strengt fordømmer terrorisme, og hvor alle muslimske lande fordømmer terroristiske handlinger, fordi de selv har været ofre for terrorisme, og det har forvoldt dem ubodelig skade.

Utvivlsomt er der terrorister eller terroristiske handlinger i Kristenhedens verden, men islamiske lande eller muslimske partier tilskriver aldrig disse handlinger Kristenheden eller den kristne religion. Det forekommer, at i en æra, hvor der er en stærk følelse af behov for mere forståelse og venskab mellem nationer eller religioner, er det ikke en acceptabel holdning at foretage sådanne udtalelser eller beskyldte muslimer for terrorisme eller dødbringende sygdomme såsom pest. Med det mål at etablere en fredelig og humanitær atmosfære for alle lande og religioner i verden har den Islamiske Repub-

lik Iran fremsat ideen om "Civilisationernes Dialog", der blev varmt budt velkommen af verden, så FN-organisationen navngav året 2001 som året for "Civilisationernes Dialog". Når man tager det faktum i betragtning, at Danmark er et civiliseret land med en rig kultur, og har en baggrund med tolerance for andre kulturer og civilisationer, og nu har en stor minoritet af muslimske folk, er det ikke logisk at fremsætte sådanne emner, der forårsager splittelse. Ordet Islam betyder fred og sikkerhed. Et af Islams mål er at skabe en verden fuld af fred, venskab, broderskab og lighed mellem mennesker. Lad os koncentrere vore bestræbelser mod etableringen af en sådan verden der vil blive til fordel for alle nationer og også vil sikre økonomisk, social og kulturel udvikling. Denne Ambassade forventer, at Den Danske Forening kommer med yderligere bidrag for at bringe nationers og religioners hjerter

og meninger tættere på hinanden, og at undgå sådanne holdninger, der forårsager splittelse.

Ambassaden for Den Islamiske Republik Iran, København

(Oversat fra engelsk af P.N.B.)

Den Danske Forening kunne ikke drømme om at fornærme den humane iranske regering, hvis tolerante fremfærd er velkendt, så vi vil hjertens gerne tillade iranerne at dyrke deres kære tro hjemme hos dem selv. Så lad os da i stedet for at fornærme Islam blot citere P. Khazai, afhoppet iransk ambassadør til Norge (ifølge Information 30/4 93): "Konflikten med Iran er ikke en konflikt mellem muslimer og europæere. Det er en konflikt mellem den religiøse fascisme og civilisationen."

Skruen strammes

Den nye regeringskonstellation har medført en kraftig opstramning af statsudgifterne. Det har betydet en mærkbar nedskæring af de fleste ministeriers budgetter for det indeværende finansår og varsler om yderligere budgetbeskæringer i de kommende år.

Resultatet har allerede været megen ståhej om bl.a. store besparelser på en række kulturudgifter og om formentlig utilsigtede nedskæringer af uddannelsesbevillinger, hvor Dansk Folkeparti kunne optræde med feberredninger for grupper, der ellers næppe var særlig kærligt indstillede til deres uventede reddere. Rigets arkiv med dets uerstattelige skatte for kendskabet til vor historie vil man efter mere end 400 års selvfølgelig placering i rigets hovedstad flytte til Odense hovedsagelig med den begrundelse og tvivlsomme påstand, at man derved kan spare nogle hundrede millioner.

Senere har statens årlige aftale med kommuner og amter afsløret nye faldgruber i den økonomiske planlægning. Sundhedsvæsenet er jo et af de områder, hvor borgerne havde fået lovet ekstra midler afsat til afhjælpning af nogle af de iøjnefaldende mangler på dette felt. Men så viste det sig pludselig, at udgifterne til medicin og andet nødvendigt for sundhedsvæsenet steg så voldsomt, at det ganske kuldastede dets budgetter, så man i stedet for forbedringer af det samlede sundhedsvæsen måtte imødesee lukning

af adskillige mindre sygehuse og andet, som ikke ligefrem harmonerede med den lovede og ventede udvikling til det bedre.

"Sygehuse mangler 400 mio. kr.," lyder en avisoverskrift om forholdene i hovedstadsområdet (JP Kbh. 26/6 02). Vestsjællands Amt melder om 300 mio. og lukning eller indskrænkning af flere mindre sygehuse. Forholdene er tilsvarende i andre dele af landet, så de samlede mangler når nok op i flere milliarder eller mere end regeringen ville afsætte ekstra til sygehuse for at nedbringe de alt for lange ventelister. Ikke underligt, at meningsundersøgelser viser ringe tiltro til, at det vil lykkes regeringen at sikre et velfungerende sundhedsvæsen med korte ventelister (JP Erhv. & Økon. 26/6 02).

Vi får altså at vide, at det danske folks livsinteresser på både legeme og sjæl må vige, fordi vi ikke har råd til at ofre det nødvendige. Men samtidig må det samme folk punge ud med utallige milliarder til fremmede både her og hisset og det endda uden fjerneste garanti for, at det hjælper det mindste til at bedre tilstandene i verden.

Vore politikere finder det mere nødvendigt at ofre mange milliarder på alskens besynderlige u-landsprojekter end at sørge for vore egne. Trods påstået begrænsning af u-landsbistanden yder Danmark stadig omkring 1% af sit bruttonationalprodukt, skønt FN har stillet sig tilfreds med 0,7% og mange andre i-lande –

også rigere end vort – nøjes med langt mindre. Blot en begrænsning til de 0,7% ville give de manglende milliarder til sygehusvæsenet i kassen. Og u-landsbistanden ender i øvrigt i et bundløst kar, idet den slet ikke koncentrerer om det, der er u-landenes grundlæggende problem, nemlig den ustyrlige befolkningstilvækst, befolkningsekspllosionen eller børnebomben, der hindrer al økonomisk fremgang, ødelægger natur og miljø og i sidste ende truer alle ansvarlige nationer ved de folkevandringer, den forårsager.

Den del heraf, vi allerede har oplevet, har bebyrdet danskerne med langt større

udgifter end u-landsbistanden. Hvor store disse udgifter er, kan vanskelig opgøres nøjagtigt, men det er tydeligt, at de beløber sig til et så kæmpemæssigt to- eller trecifret milliardbeløb, at de summer, det siges at være nødvendigt at spare på danskernes sundhedsvæsen, kulturudfoldelser og meget andet, ganske blegner i sammenligning.

Så når vi vander os under smertelige nedskæringer på vore vigtigste folkelige udgiftsposter, er det værd hele tiden at huske os selv og andre på, hvad den egentlige årsag er!

S.D.

Militær og Muhammed

Vi har været inde på det før. Men det bliver stadig tydeligere. Det danske militær, der endnu ynder at kalde sig forsvaret, får mindre og mindre præg af at være et forsvar af Danmark som danskernes fædreland. Mere og mere bliver det en del af NATO's nye angrebsalliance og af

og mest globistiske politiske strømninger og partier. Det gælder om at være i det moderne fremskridts fortrop.

Det seneste udslag af denne politiske korrekthedssyge er oplægget til etnisk integrationspolitik i militæret. Man vil med snart sagt alle midler have flere fremmede

Mon vore kommende "etniske" NATO-soldater ville deltage i denne amerikanske skydeøvelse?

EU's forsøg på at etablere sig som en stormagt, også militært. Al saft og kraft skal samles om "forsvarets internationale opgaver" og bevillingerne bruges især på den internationale brigade, der skal kunne sættes ind overalt på kloden. De dele af de militære styrker, der især kunne bruges i et forsvar af vore lande og farvande, kommer sidst eller sløjfes ligefrem, endog inden de var skrottningsmodne.

Militærets officerskorps og hvervede mandskab følger lydigt trop eller søger ligefrem at løbe i forvejen. Det drejer sig jo om deres levebrød. Ved omlægningen fra det danske til det internationale sikrer og forbedrer de måske ligefrem deres stillinger og bringer sig samtidig i skønneste samklang med alle de korrekteste

ind i rækkerne. Der bliver så set stort på, om der overhovedet bliver nogen sluttede rækker tilbage til at danne et virksomt forsvar for Danmark eller de udefinerede "danske værdier", der nu åbenbart sættes i nationens sted. Der skal være adgang til afvigende hovedbeklædninger så som turbaner (måske også pigtrådstørklæder?), bederum for fremmede trosbekendere, svinefri kost til de kræse ganer (hvad med feltrationer – de bliver måske svinefri for alle?), mulighed for at sige fra til missioner i fx Mellemøsten, hvor de fremmede, altså i praksis muhammedanere, kunne komme i en loyalitetskrise osv. Om også almindelige danske soldater skal kunne sige nej til tjeneste, de ikke kan lide, forlyder der intet om, men det

ville jo ikke være første gang, der diskrimineres mod danskerne.

Hele halløjet synes at gå ud fra den forudsætning, at man kan stole på de fremmede og da navnlig, når man imødekommer deres ønsker om særrettigheder og fortrinsbehandling. Dette beror på en fatal misforståelse. Muslimer (og det er jo i det væsentlige dem, det drejer sig om) er i forhold til os vantrø per definition ikke til at stole på. Deres islamtro giver dem ret og ligefrem pligt til, så længe de er i en mindretalsituation, og når det gavner islams sag, at forstille sig og lyve groft over for troskyldige vantrø. Så slumrende al-quaeda-krigere, palæstinensiske intifadah-kæmper og andet islamistisk godtfolk får nye muligheder for militære træningsfaciliteter, nu da det synes at ligge lidt tungere end hidtil i Afghanistan!

En gammel 50-års veteran i Hjemmeværnet blev for få år siden i anledning af nye vinde i værnet spurgt om sin mening af en åbenbart lidt tvivlrådig kompagnifælle. Han sammenfattede sit syn i nogenlunde disse ord: "Det er såmænd ikke længere Hjemmeværnet, vi har brug for. Det er en ny modstandsbevægelse."

Men hvor finder vi en ny Toldstrup og hans kæmper til at byde både indre og ydre fjender trods?

S.D.

Kære klistermærke-aktivister! Fortsæt indsatsen – den nytter:

"I dag har jeg selv blot et lille, frivilligt aftægtsjob som ham, der piller Den Danske Forenings klistermærker af lygtepælene i min lille frederiksbergske velfærdsghetto. Det er sådan en leg, vi har, mig og min usynlige modpart. Han – eller hun? – sætter mærkerne op. Jeg piller dem ned. Dagen efter er de oppe igen. Jeg har aldrig set den modige håndhæver af de danske interesser i aktion, medmindre det da var ham, der cyklede forbi og med stor modighed råbte truende ad mig en dag, hvor jeg var i gang med min politisk korrekte aktion på lygtepælen foran pizzeriaet."

Klaus Rothstein i Weekendavisen 3/5 02.

Flere klistermærker kan rekvireres via sekretariatet.

Sære mindelser

De genoplussede krigshandlinger mellem Israel og araberne i Palæstina har i al deres egen hæslighed også medført tilstande her i landet, som må forekomme de fleste danskere aldeles modbydelige og uacceptable.

Situationen har ført til, at danske jøder er blevet forulempet eller voldeligt overfaldet på offentlige steder især i København, at jødiske bygninger og institutioner er blevet udsat for trusler og hærværk, at jødiske skoler og deres elever har måttet fungere i frygt for overgreb og under politibeskyttelse, at der fra yderliggående islamistisk hold er blevet uddelt løbesedler med stærkt antijødisk indhold endog koran-citater, der må opfattes som opfordring til at dræbe og fordrive jøder. Alt dette har ført til, at poli-

tiet har måttet skærpe overvågningen og beskyttelsen af både enkelte jøder og af jødiske institutioner, hvilket naturligvis er meget udmærket, men unægtelig en sørgelig illustration af en udvikling her i landet, der tydeligt viser nogle af de forfærdelige følger af den skete masseindvandring af vildt fremmede, især muslimer fra verdens mest ufredelige egne.

Når dette uforbeholdent er fastslået, er det imidlertid svært ganske at se bort fra den besynderlige holdning, som netop ledende kredse blandt danske jøder har inddraget over for denne masseindvandring til Danmark og imod de danske kredse, der forholdt sig kritiske eller afvisende til den. Disse ledende og opinionsdannende jøder har i årtier talt til fordel og forsvar for indvandringspo-

litikken og med næb og kløer modvirket og bagtalt den nationale danske bekymring ved den, hvilket da ikke mindst Den Danske Forening har måttet sande. Vi har haft svært ved at forstå denne holdning og har det vel stadig. Til syvende og sidst var de danske jøder dog vel de danske, som først ville få halsen skåret over, hvis islamisterne fik magt som agt her i landet. Alligevel har brødrene Melchior, Jacques Blum, Rothsteinerne m.fl. udøst deres vrede og foragt over vore syndige hoveder. Forstå det, hvo der kan. Vi forstår deres nuværende problemer og protesterer mod deres fortrædeligheder, men finder, at det havde været på sin plads at medvirke til at forebygge dem, mens tid var.

S.D.

"Folkefjenden" - og folkets fjender

Mennesker kan kæmpe for, hvad de anser for ret og rigtigt, de kan kæmpe for fred og fordragelighed, og dog må de hver eneste dag se, at kampen var forgæves, ja måske endda forfejlet og skadelig, skønt de så inderligt gerne ville gøre det rette.

Året rundt står alle af god vilje i den kamp. På det sted, hvor disse linjer skrives, tror vi også at føre den. Vi ser det som vor opgave klart og utvetydigt at udtrykke en mening om de problemer, som er dagens og vejens. Det sker ofte skarpt, men det er altid sådan, at der bag de hårde ord står en vilje til ad den vej, som vi anser for den rette, at gå frem imod mål, som vi tror er sande og gode.

Alligevel skydes vi hyppigt i skoene at tale af ond vilje (skønt det ikke har kunnet påvises, hvilken interesse vi skulle have i det), og DDF står endnu mere isoleret end for 15 år siden, da vi påbegyndte kampen mod udskiftningen af Danmarks befolkning. Selv nogle af de få kendte personer, som da støttede os, har jo nu stemplet os som vulgære og forrykte. Skønt ingen har sat fingeren på, hvor vi har taget fejl i vore analyser.

En del har i den senere tid meldt sig ud af foreningen, fordi de ikke har ment at kunne følge os længere. Disse medlemmer takkes for deres trofaste støtte

igennem ofte mange år, men de har åbenbart ikke forstået, hvilken rolle DDF indtager i meningsdannelsen – hvad der er vor eksistensberettigelse. Denne kan næppe illustreres klarere end ved at citere digteren Henrik Ibsen, en af vore forgængere i fremskridtssindet kritik og tabunedbrydning. I 1883 skrev han til Georg Brandes vedrørende sit drama "En Folkefjende":

"Hvad 'Folkefjenden' angår, tror jeg nok, vi skulde blive nogenlunde enige, når vi blot fik tale derom. De har naturligvis ret, når De siger, at vi alle må virke for udbredelsen af vore meninger. Men jeg fastholder, at en åndelig forpostfægter aldrig kan samle et flertal omkring sig. Om ti år står måske flertallet på det standpunkt, hvor dr. Stockmann stod under folkemødet. Men i disse ti år er jo doktoren ikke bleven stående stille; han står fremdeles mindst ti år længere frem-skudt end flertallet; flertallet, massen, mængden indhenter ham aldrig; han kan aldrig få flertallet omkring sig. For mit eget personlige vedkommende fornemmer jeg i al fald en sådan uophørlig fremadskriden. Hvor jeg stod, da jeg skrev mine forskellige bøger, der står nu en temmelig kompakt mængde; men jeg selv er der ikke længer; jeg er andetsteds henne, længere fremme, som jeg håber."

I Ibsens skuespil er brødrene Thomas og Peter Stockmann henholdsvis læge og politimester. Sammen har de lagt mange kræfter i deres bys store stolthed og attraktion: Kurbadeanstalten. Thomas får en slem mistanke om, at noget er grueligt galt på denne badeanstalt. Og ganske rigtigt - vandet er forurennet. Thomas ser det da som sin moralske forpligtelse at fortælle byens borgere sandheden, men broderen slår bak. Hans politiske karriere kommer før folkets sundhed - og før familiefølelsen. Af byen og broderen udråbes Thomas til folkefjende og fordrives, men han nægter at resignere. Opildnet af sin urokkelige tro på sandheden og muligheden for at ændre samfundet fortsætter han sin kamp, koste hvad det koste vil.

Det er på samme måde Den Danske Forenings opgave hele tiden at være foran – dér, hvor de andre af ærligt hjerte eller af taktiske hensyn vil udråbe os til folkefjende, idet sandheden af de fleste kun langsomt erkendes. Men i virkeligheden er det hele tiden os, der har stået for fornuften, indsigt og det upartiske hensyn til helhedens vel. Vi forventer aldrig andet end utak derfor, men selvfølgelig kan intet få os fra denne kurs, som vi nu nøje har fulgt i godt halvandet årti.

P.N.B.

Grundlovstale i Hillerød 2002

Af Poul Vinther Jensen

På denne grundlovsdag, hvor så mange projektmagere kommer med deres ideer til, hvordan Grundloven kan "opdateres", så den bedre svarer til den nuværende befolkningssammensætning og det internationale samfunds krav, vil jeg gerne indlede med at fastslå: Der er ikke noget galt med den danske Grundlov. Selvfølgelig kunne man altid forestille sig nye nyttige paragraffer, fx en grundlovsfæstet øvre grænse for det årlige antal indfødsretstildelinger, men det er jo egentlig ikke loven, der er noget galt med. Det er dem, der administrerer den og fortolker den.

Intet over og intet ved siden af Folketinget er for enhver rimelig læsning Grundlovens sigte, selv om alskens krakilske jurister og fortænkte fortolkninger jo igen og igen prøver at fravriste det danske folk dets suverænitet, der jo er menneskerettigheds-ideologernes egentlige anstødssten. Lige siden man i 1950'erne ville skabe, som det hed, "verdensfred via verdenslov", altså en verdensregering på grundlag af FN, har de antinationale ideologer søgt at fravriste selvstændige folk, i hvert fald Vestens selvstændige folk, retten til at være herrer i eget hus. Først i slutningen af 1980'erne kom det imidlertid til et gennembrud i disse bestræbelser, idet menneskerettighedsideologien her virkelig fik en markant opblomstring. Statsstøttede menneskerettighedscentre skød op som paddehatte i en lang række vestlige lande, og henvisninger til menneskerettighedernes krav blev blandt både politikere og jurister mere populære end henvisninger til landets skrevne love. Efter Murens fald imødeså idealister ligesom efter Anden Verdenskrig en "ny verdensorden" med international lov, fred og ingen farer, og desuden fandt mange ideologer, der tidligere havde set hen til Østblokken som alternativ, en ny arbejdsmark i bestræbelserne for at undergrave det bestående samfund via menneskerettighederne i stedet for via proletariatet. Masseindvandring var her en kærkommen erstatning for undertrykte arbejdere, idet man med den fik et konkret påskud for at indføre menneskerettigheder som såkaldt "beskyttelse" for indvandrerne, der i realiteten var i færd med at kolonisere os. At menneskerettighederne tydeligvis aldrig har skullet beskytte os, den angrebne part, afslører tydeligere end noget andet hensigten: Afskaffelsen af de suveræne folk har hele tiden være den egentlige dagsorden for menneskeretside-

ologerne. De er langt farligere end deres marxistiske forgængere, for disse var jo åbenlyst partiske til fordel for én gruppe mod en anden. Menneskerettighederne er et tilsyneladende neutralt instrument, gående ud på at gøre alle individer lige, men reelt er det stærkere end nogen tidligere idé et våben rettet mod visse grupper, ensidigt til andres fordel. I den konkrete verdenssituation er de udelukkende til vor ulempe og en murbrækker for den tredje verdens indtrængen hos os.

Danskerne har hidtil været optimalt beskyttet af vor fremragende Grundlov. De spidsfindige indvendinger, der har været om fx utilstrækkelig beskyttelse af ytringsfriheden, vil så sandelig ikke blive tilfredsstillet under menneskerettighedernes overherredømme. Fx har Den Europæiske Menneskerettighedskommission åbent nægtet at realitetsbehandle klager om overgreb på ytringsfriheden mod såkaldte "racister" og "nationalister". Selv om Grundlovens bogstav selvfølgelig har smuthuller – men hvilken tekst har ikke det? -, giver den i hvert fald ifølge sin ånd ligestilling for alle landsmænd, mens menneskerettighedskonventionerne er stolte af at diskriminere med det utopiske formål at udrydde enhver diskrimination. Som den tyske jurist Carl Schmitt uhyre rammende konstaterede: "Den, der siger menneskehed, vil bedrage". Vort nutidige såkaldte internationale samfund sætter i højere grad end nogen tidligere orden dissidenter udenfor selve menneskehedens under påskud af at ville frelse denne. Mens fjender for nazisterne blot var folkefjender, der som sådanne kunne finde frelse andetsteds, udråbes fjenderne af den nye verdensorden til menneskehedens fjender; de er altså fredløse overallt.

Fra næste år bliver lovgivningen på europæisk plan endda endnu en tak mere favorabel for de såkaldte minoriteter til vor ulempe. Og der bliver også dekretet en speciel, gratis rådgivning eller retshjælp for de evigt forurettede minoriteter. De europæiske folk bliver anderangs borgere i egne lande.

Denne Nye Ordens ypperstepræster er de menneskerettighedseksperter, der udlægger de nye hellige tekster, som menneskerettighedskonventionerne og – erklæringerne er. Det er meget vigtigt altid at huske, at disse eksperter ikke er neutrale forskere, men advokater for be-

stemte grupper, der ud fra et rent ideologisk standpunkt udpeges som de beskyttelsesværdige efter menneskerettighederne, mens andre grupper ikke bliver det. Der er fx blevet skrevet tonsvis af afhandlinger, artikler, bemærkninger og høringsvar om såkaldte flygtninges ret til bolig og andre af vore velfærdsgoder på lige fod med os, men i akademisk regi intet om Den Danske Forenings ret til at holde møder i fred, intet om Pia Kjærsgaards ret til at færdes i fred på Nørrebro, og intet om Glistrups ret til at kritisere islam. I folkeretsligt regi er der skrevet fulde biblioteker om retsforfølgelse af såkaldte krigsforbrydere, men næsten intet om folks ret til at bestemme over egne ressourcer, endsige til at forsvare sig mod demografisk aggression. Folkenes ret til selvbestemmelse gælder tilsyneladende kun i den tredje verden, ikke i Vesten. Og så videre.

Ulve i fåreklæder

Det må være på sin plads her kort at portrættere nogle af de ulve i fåreklæder, som menneskeretsideologerne er. For at vise, hvordan de bruger deres akademiske kateder som politisk talerstol.

Lars Adam Rehof er lektor på Retsvidenskabeligt Institut C på Københavns Universitet. Han var den første leder af det danske menneskerettighedscenter og har udgivet talrige kommentarer til menneskeretskonventioner. I 1997 skrev han sammen med bl.a. den berygtede anti-racistiske advokat Christian Harlang en bog om den danske anti-diskriminationslovgivning, selvfølgelig med talrige anbefalinger om at gå videre ad skråplanet med kriminaliseringer af dansksindede ytringer og omvendt anbefaling af mere fordelagtige klagemuligheder for de stakkels muslimer og andre forfulgte minoriteter i Velfærdsdanmark. Rehof har også været med til at udgive en bog med den sigende titel *Når dansk ret ikke giver dig ret!* Man vedstår altså åbent og ganske frækt, at menneskerettighederne er et pressionsmiddel uden hjemmel i vore danske retskilder. Men det kan være opportunt for især de fremmede at påkalde sig dem, hvis de vil have succes til at kræve ind uden samtykke fra en folkevalgt forsamling. For Nævnet for Etnisk Ligestilling skrev Rehof i 1995 bogen *Race og Ligebehandling*. Holdningen heri er den landsødelæggende, at

alle, landsmænd såvel som fremmede, skal behandles lige. Der må fx ikke stilles mildere krav i forbindelse med familiesammenføring for danskere end for folk med fremmed baggrund her i landet. I *Race og Ligebehandling* hedder det, at det danske samfund vil blive multikulturelt, uanset om vi vil det eller ej. Citat: "Den danske skizofreni: at engagere sig i verden, blot den ikke kommer for nær, kombineret med vores neurotiske og undertiden krampagtige vilje til hygge udgør formentlig nogle af de største mentalitetsmæssige hindringer for en fornuftig håndtering af de udfordringer, de nye danskere stiller os over for." Sådan mener en rigtig ekspert og forsker ved Københavns Universitet!

Den anden ypperstepræst for menneskerettighederne, jeg vil omtale, er *Jens Vedsted-Hansen*. Han er professor ved Juridisk Institut ved Århus Universitet. Hans holdninger er ligesom Rehofs skildret i Peter Neerup Buhls fremragende

Jens Vedsted-Hansen

bog *Menneskerettigheder i konflikt*. Vedsted-Hansen er altid rede til en kommentar, når han mener at de fremmede her i landet får deres rettigheder

krænket af os slemme danskere. I 1997 fik han udgivet sin disputats, *Opholdsret og forsørgelse*, der tydeligvis går ud på at vise, at Danmark ikke lever op til sine forpligtelser når det gælder om at pøse midler ud til de såkaldte flygtninge. Og disse angivelige forpligtelser tolker Vedsted-Hansen vel at mærke konsekvent i bredest mulige forstand, til vor ulempe og til de fremmedes fordel. I stedet for at anerkende dansk praksis, hvor familien defineres som kernefamilien, henviser han således til FNs menneskerettighedskomité, der som det tredje verdensorgan, den er, naturligvis har en bredere definition på familien – og dermed en bredere forståelse af, hvem der har krav på familiesammenføring. Vedsted-Hansen går endog videre end FN, når han udtrykker betænkeligheder ved enhver form for repatriering. FN har trods alt stadigvæk frivillig repatriering som det formelle mål – med streg under frivillig. Men selv dette er altså for hård en kost for Jens Vedsted-Hansen.

Frederik Harhoff er docent ved Retsvidenskabeligt Institut B på Københavns Universitet. Han er den ledende danske

Frederik Harhoff

jurist tilknyttet den ensidige krigsforbryderdomstol i Haag. For Harhoff er det tilsyneladende et fremskridt, at et mafiøst "internationalt samfund" kan lægge pres på et lille land – Jugoslavien – der har forsvaret sig mod en demografisk aggression, så dette land tvinges til at udlevere en tidligere præsident til dette samfunds domstol, der nægter at kalde vestlige ledere med mindst lige så store forbrydelser på samvittigheden til regnskab. Overalt må den nye humane retfærdigheds talsmand forlade sig på håndlangere som forrædere, stikkere og sladrehanke for at få deres beskidte job gjort, og alligevel anser de sig selv for at repræsentere en ny og mere civiliseret periode i verdenshistorien. Forbi er den odionde æra, hvor en mand kunne vide sig sikker, når blot han ikke overtrådte lands lov og ret. Og farvel til princippet om, at en mand er uskyldig til det modsatte er bevist. Nu gælder devisen: Vé de besejrede!

Harhoff har i øvrigt også blandet sig i fremmedebatten. Fx erklærede han i 1993, at stramning af udlændingeloven for at bekæmpe racisme er det samme som at "bøje sig for fremmedhadet". Al erfaring viser dog, at multi-etniske samfund netop er den største kilde til de forbrydelser, som Harhoff foregiver at bekæmpe. Man skulle tro, at forebyggelse af folkemord via stram udlændingelov er bedre end helbredelse, efter at borgerkrigen har hærget. Men så ville krigsforbryderdomstole og de dertil knyttede jurister rigtignok være arbejdsløse.

Diskrimination nødvendig

De, der kritiserer vores Grundlov for at være et forældet papir, har gjort det til en selvopfyldende profeti ved at støtte en udvikling, som mere og mere fjerner det danske samfund fra dets traditionelle grundlag. I tidligere tid talte man som en selvfølge om femte kolonne eller højforræderi, når nogen bevidst arbejdede for at undergrave vor samfundsorden til fordel for fremmede magter, eller i bedste fald om nyttige idioter, når nogen som sideeffekt gjorde det af idealistiske motiver. Men i dag gøres det helt åbent på vore universiteter, menneskeretscentre og mange andre steder, uden nogen som helst indpakning, fordi det endelig er lykkedes de ideologer, som i en ikke fjern fortid måtte leve som ekstreme pariaer, at finde en recept der helt stuerent vil nedbryde Vestens retsorden og nationalstater. For

menneskeretsjuristerne er det en selvfølge, at fx domstole skal ignorere Folketingets love, hvis en menneskeretskonvention modsiger en demokratisk beslutning om fx at diskriminere eller udvise. Så er Grundloven ganske rigtigt ikke mere det papir værd, den er skrevet på, men det er ikke sket på grund af en anonym og uundgåelig "udvikling", men på grund af bestræbelser og opbakning fra de toneangivende eksperter, af hvilke nogle her er blevet nævnt med navn.

Det har dog altid været en uskrevet forudsætning i folkeretten, at det til enhver tid står en regering frit at handle imod de internationale vedtagelser, når landets livsinteresser fordrer det. Som sædvanlig er det da også kun vi nordeuropæere, der som dukke mere end opfylder de krav, andre kun tilslutter sig med munden. Se nu fx det evige mantra om, at vi ikke må "diskriminere" mellem nationaliteter og derfor er tvungne til at anvende de samme regler over for udlændinge fra vor kulturkreds og over for muslimer. Det overholdes ikke af selv de ægte indvandringslande. Fx i USA er der blevet gennemført flere foranstaltninger for at indskrænke muslimsk indvandring. Kvotesystemet er for nylig blevet revideret for at fremme hvide europæiske indvandrere, især fra Irland og Østeuropa. Det amerikanske udenrigsministerium har givet instrukser til sine oversøiske konsulater om, at de ikke må acceptere folk med en arabisk baggrund.

Sådan handler selvfølgelig et land, der varetager egne borgeres interesser. Akkurat ligesom Japan, der kun har anerkendt 15 flygtninge på syv år, eller Finland, der knap har modtaget en tiendedel af det antal fremmede, vi har. Når de forræderiske eksperter prædiker om vore "forpligtelser" og om den "uundgåelige" udvikling, må vi altid huske på, at vi til hver en tid, når vi bare vil og tør, kan kaste den landsødelæggende menneskeretsterror overbord og vende tilbage til Grundlovens rene og klare fundament, og lige som langt langt de fleste stater i verden simpelthen handle ud fra vore interesser, uden blusel diskriminere mellem fremmed og dansk, og lige som ikke mindst den tredje verden kun påkalde os menneskeretten, når det tjener os selv. For menneskerettighederne har aldrig været andet og vil aldrig blive andet end et instrument til at gennemføre interesser for dem, der påkalder sig dem. Som erstatning for at henvise til legitime behov. Hvilket selvfølgelig ikke gøres, fordi behovene eller kravene ofte er alt andet end legitime.

For danskerne må det for vor egen og vor folkelige fremtids skyld altid være

Grundloven, der henvises til, når der upartisk skal sættes skel eller de svage landsmænd skal værnes. Så lad os også i det kommende år værne den mod angreb fra dem, der ikke vil os det gode.

Humanitær racist?

“Jeg har viet mit liv til at lette Afrikas lidelser.

Der er noget, som alle hvide mænd, der har levet her må lære og vide: At disse individer udgør en underlegen race. De har hverken de intellektuelle, mentale eller følelsesmæssige evner, der kan sætte dem lige med eller give dem lige andel i nogen funktion i vor civilisation.

Jeg har viet mit liv til at forsøge at bringe dem de fordele, som vor civilisation giver, men jeg er blevet vel vidende om, at vi må fastholde den overlegne status og de den underlegne. For altid når en hvid mand prøver at leve blandt dem som deres lige, vil de enten ødelægge eller opsluge ham. Og de vil ødelægge alt hans arbejde. Lad hvide mænd over hele verden huske, at vil de til Afrika, må de til stadighed fastholde deres status; du er herren og de er underlegne, ligesom børn du vil hjælpe eller undervise. Fraterniser aldrig med dem som ligeværdige. Accepter dem aldrig som dine sociale ligeværdige, ellers opsluger de dig. De vil ødelægge dig.”

Nobelprismodtager Albert Schweitzer i sin "My African Notebook", 1961.

Lilian Bostok døde d. 8. juni 2002

Få har som Lilian slidt og slæbt for Danmarks overlevelse. Lilian var med i Den Danske Forening lige fra dennes grundlæggelse i 1987. Hun stod i mange år for distributionen af DANSKEREN, og hendes lejlighed på Vesterbro fungerede som et samlingssted for den nationale modstandsbevægelse i hovedstadsområdet. Trods mange års hård kamp og et stadigt dårligere helbred nægtede Lilian at give op! Således var hun lige til sin død aktiv i kampen for Danmarks beståen. Lilian var en kæmper - en kæmper for Danmark, og vi skylder hende alle en stor tak!

Lilian vil af alle os, der kendte og holdt af hende, blive savnet. Hendes bortgang er ikke blot et stort personligt tab for os, men også et umådeligt tab for det land, som Lilian lige til det sidste elskede mere end noget andet på denne jord.

Æret være Lilian Bostoks minde.

Glenn Pacharzina

Detaljering

Følgende indlæg af Ole Hasselbalch blev i maj 2002 afvist af Jyllands-Posten med henvisning til pladsmangel. Pladsmanglen hindrede dog ikke bladet i fortsat at citere Le Pen for at have sagt det, han ifølge dokumentationen i læserbrevet IKKE har sagt:

Efter Svend Aukens succes i sin tid, hvor han kaldte daværende præsidentkandidat (senere præsident) Ronald Reagan for en "afdanket cowboyskuespiller", skulle man have troet, at danske politikere var blevet klogere. Statsminister Fogh Rasmussen har imidlertid nu kaldt den franske præsidentkandidat Le Pen for "afskyvækkende", fordi Le Pen har karakteriseret nazisternes folkemord på jøderne som en "detalje".

Over hele Europa er den politiske elites reaktion over for oppositionen mod de sidste årtiers hovedløse indvandringspolitik den samme: Den affærdiges hysterisk og beklikkende groft. Derfor kunne vi f.eks. forleden opleve Europaparlamentets medlemmer fare skrigrødt op som forkælede børn, der får frataget deres slik, fordi Le Pen fik ordet for en i øvrigt helt ukontroversiel bemærkning.

For et par år siden bragte TV2 den videosekvens, der hævdes at dokumentere Le Pens nævnte udtalelse. Den er klippet ud af et tilsyneladende ret forvirret forløb, hvor interviewereren ikke er interesseret i, hvad Le Pen mener, men derimod i at få halet noget belastende ud af ham (som det næsten altid er tilfældet, når det er oppositionelle, der interviewes). Le Pen afæskes herunder en stillingtagen til de såkaldte Holocaust-benægttere og svarer desorienteret:

- Jeg siger ikke, at gaskamrene ikke eksisterede - jeg så dem ikke selv - jeg har ikke studeret emnet - men det var bare en detalje i 2. verdenskrig ...

Interviewer: Tvivler De på ... er 6 millioner døde jøder en detalje?

Le Pen: Hvabehar - 6 millioner døde...

Interviewer: ... jøder kalder De det en detalje?

Le Pen: NEJ. Spørgsmålet gik på, om de blev dræbt eller ikke?

Interviewer: Det var da ikke en detalje!

Le Pen: Jo, det var det - i KRIGEN

Europa oversvømmes i disse år af fremmede etniske grupper, der rummer massivt fjendtlighedsindede elementer. Danske jøder må af den grund allerede leve under politibeskyttelse, og deres

sympatisører hakkes ned med økse i Københavns gader. Det er derfor ikke rette tidspunkt at fordømme folkevalgte i andre lande, der sætter sig til modværge ad sædvanlig demokratisk vej.

Fogh Rasmussen burde have holdt sig for god til at medvirke i dens slags hetz.

Ole Hasselbalch

Fremmedudgifterne vokser

De fremmede kostede Danmark og danskerne 150 mia. kr. i år 2001. Se link til modellen nederst.

Den økonomiske belastning af Danmark, som fremmede indvandrere udgør, er, da staten groft har angivet et fejlskøn på omkring 11 mia. kr./år, her beregnet ved hjælp af et tyngdebudget.

Tyngdebudgettet eller belastningsbudgettet har været anvendt inden for sygehusvæsenet, på skolebørn og på de ældre danskere.

Udgangspunktet er: 500.000-750.000 indvandrere fra områder uden for Vesteuropa, Norden og Nordamerika med ophold i Danmark. Heri er medregnet et meget stort antal, der har opnået dansk statsborgerskab og deres børn. Det er oplyst fra de officielle kanaler, at de fremmede er 3,5 gange så ofte/så meget arbejdsløse eller på bistandshjælp (i alt ca. 84%).

Det kan endvidere med korrigerede analyser af de behæftede officielle kriminalitetsanalyser herunder fordeling på nationalitet konkluderes, at de fremmede 3-5 gange så ofte er repræsenterede i gruppen af straffede i forhold til deres målgruppeandel (i de kriminelle aldre). Osv. osv.

Der er her valgt den funktionelle fordeling af det offentlige udgiftsbudget, så refusions- og tilskudsproblematikken ikke berøres. Nu gælder det at fordele udgifterne på danskere og de fremmede. Her skal man være opmærksom på, at det netop kun drejer sig om de fremmedes særøkonomier - dvs. de omkostninger, der ikke ville have været på budgettet uden de fremmedes ophold i Danmark. Endvidere er en række udgiftsposter stærkt varierende for danske og fremmede: Udgiftstyngde, hyppighed ved ordningen, målgruppeandel spiller afgørende roller. Fx kan de fremmede godt udgøre 12% samlet af befolkningen i landet samtidig med, at de fremmede repræsenterer 20% af samtlige skolebørn. Til gengæld har fremmedgruppen ikke nær så høj en ældreandel i forhold til danskerne. Beregningsmodellen ser i hovedtræk således ud: <http://www.geocities.com/evigdk/okmodel.html>.

(Kilde: Information om Danmark nyhedsbrev).

Nasserøve

De socialdemokratiske ledere af fagbevægelsen brillerer for tiden med budskaber mod danskerne og for de fremmede, som kan konkurrere med selv de værste udskjelser fra lederne hos arbejdsgiverne og i "dansk" industri.

Metalformand Max Bæhring undser sig ikke for at betegne arbejdere på metalområdet, der ikke vil være medlem af hans socialdemokratiske fagorganisation, som "nasserøve", og siger om de samme skumpelskud, at "folk kan blive så ringe, at man ikke kan være sammen med dem". I socialdemokratiske kredse plejer man at tale meget om det skrækelige "menneskesyn", som hævdes at præge modstanderne af den af disse kredse støttede masseindvandring til Danmark af vildt fremmede mennesker. Der er derimod åbenbart ingen smalle steder, når det drejer sig om "menneskesynet" bag tilsviningen af danske arbejdere, der ikke vil lade sig tvinge ind i folden.

Samtidig med disse trut i trompeten fra metalblærsiden hører vi så selveste LO-formanden Hans Jensen præke for alle, der gider høre på det, at vi må have en meget større indvandring af fremmede til Danmark, hvis vi vil opretholde velfærdssamfundet.

Disse nye indvandrere skal afhjælpe aldringen af den danske befolkning og udfylde de mange arbejdspladser, der bliver ledige, fordi danskerne bliver for få til det eller ikke er interesserede i disse stillinger. De er derimod åbenbart gode nok til de importerede fremmede, som fagforeningsbossen vil slippe ind. Her er der tilsyneladende ingen problemer med "menneskesynet", hverken i forhold til de danskere, der bliver udsat for fremmed konkurrence, eller til de fremmede, der skal agere som brikker i hans spil. Det er blot en ny opførelse af narrespillet om, at vi skal forsørges af importerede mennesker, der ikke engang kan forsørges selv.

Fagforeningsspidsen supplerer således godt de arbejdsgiverspidser, der længe har agiteret for ny fremmedimport til deres virksomheder, især af højere kvalificerede indvandrere. Det er vel nærmest en formildende omstændighed, at motivet her er så gennemskueligt, nemlig en forøgelse af indtjeningen, cool cash. Det generer åbenbart ingen af parterne, at deres planer strider gevaldigt mod u-landenes behov for selv at bruge deres bedste arbejdskraft til udviklingen af deres egne samfund.

Hvem er egentlig de værste nasserøve?
S.D.

Annoncer:

Da vi har erfaret, at folk i almindelighed ikke læser så meget som tidligere men i højere grad lader sig påvirke af lyd og billeder, har vi taget konsekvensen og udgivet nogle CD'er med foredrag på ca. en halv time. Foreløbig har vi følgende på lager

1. Taquiya,

forklaring på muhamedanernes metoder til at forblinde vesten. Eksempler fra virkeligheden.

2. Jihad,

den hellige krig og dens veje

3. Kvinder i islam

og deres betingelser. Forklaring med eksempler fra virkeligheden

4. Rødnazisterne eller de moderne brunskjorter

en sammenligning med tendenserne i nutiden og tendenserne i trediverne. Er de gode humanister - også kaldet islam fascister - virkelig nazister i fåreklæder. Ligheden er slående.

5. Moskeer og gravpladser i Danmark

Hvad indebærer det, at give efter for muhamedanernes krav og ønsker?

6. Holmegården, (under udarbejdelse)

en satirisk cabaret om de moderne danske forkæmpere for kamelens trivsel på en dansk bondegård.

Alle CD'er kan købes for 25 kr. inkl. porto for medlemmer af DDF og andre modstandsfolk. Kan evt. sendes i frimærker.

Skriv til

No-Kay-Dk

2702 Husum Posthus

Danskerne forener sig

Vi har snakket og snakket i årevis, men intet er sket. Vi har lyttet og lyttet, men kun fået ørene fyldt op af løgnehistorier. Vi har ventet og ventet, men indtil videre blot på Godot. Efter et kanonvalg står vi stadig samme sted fordi pressen stadig styres af de samme mennesker, og fordi en relativ lille magtelite alligevel sidder på danskernes mening.

Nu snakker vi ikke mere, vi lytter ikke mere, vi venter ikke længere - VI HANDLER.. Danskerne forener sig.

Yderligere information til medlemmer af DDF kan ske ved skriftlig henvendelse til No-Kay-DK

2702 Husum posthus

Åse Clausen Bjerg

Uanset hvad...

Den hollandske indvandringsmodstander Pim Fortuyn er slået ihjel af en fanatiker fra den yderste venstrefløj. Nu slås man så om, hvem der har skylden.

"Hadske holdninger kan føre til hadske handlinger", siger Mogens Lykketoft i MetroXpress 7/5.

Og når Pia Kjærsgaard fremholder, at det *netop* er den systematiske, løgnagtige og hadefulde fremstilling af oppositionen til de gamle partiers indvandringspolitik som "højreekstrem", "populistisk" og "fremmedhadske", der muliggør det, som skete i Holland, så laver hun ifølge Jan Sjursen, Kr. Folkeparti (i Jyllands-Posten 8/5) bare "politisk plat" på sagen. Ja,

ifølge SF's formand Holger K. Nielsen (smsts.) forsøger hun ligefrem at score en gevinst på den.

Det vides ikke, hvorledes det kan lade sig gøre at være modstander af de sidste årtiers uansvarlige indvandringspolitik i Europa, uden at man bliver "hadske" i Lykketoft og Co.'s verdensbillede. Det vides heller ikke, hvorledes man skal kunne gøre opmærksom på de indlysende konsekvenser af den urimelige hetz mod de oppositionelle, uden at man skal beskyldes for at ville lave plat.

Men det er måske bare os, der er for dumme til at forstå?

O.H.

Dråbe i havet - skadelig dråbe: Ulandshjælp

Er man imod ulandshjælp, er man skyld i magre negerbørn med fluer i øjnene og opsvulmede maver - ikke?

Medierne skaber så grov en misforståelse og fortier at milliard-folkemasserne i nød slet ikke kan mærke den dråbe i ulandshavet, som DANIDA og FN slår sig til ridder på.

Det er en symbolhandling, der skal få farisæere til at tænke "Tak gud at jeg ikke er som de andre." (Lukas 16)

Dråben forgifter - markedsmekanismerne som førte Japan, Korea og Kina fra ulandsfattigdom til industririgdom (1860-1920, 1945-95, 1949-99) sætter vi ud af kraft ved, at TV-nyheder handler om ekspertstyrede projekter, og ikke om noget som lokalsamfundet selv kan gøre.

Man springer klog intermediate technology over for at få en supermoderne cementfabrik, som så ruster året efter at sidste hvide har forladt den (eksempel: Danida's i Tanzania).

Skadelige vildledende symboler har vi også i miljø-sagen hvor fx. genbrug skal få den affaldssortierende husmor til at føle sig som en helt. Men selv papir og glas genbrug giver kæmpeunderskud alle andre steder end i Japan.

Churchill indrømmede, at man bad om, at aluminiumsgryder doneredes til et net af opsamlings-bureauer, for at RAF kunne få råstoffer til at bygge fly og redde UK, men man gad ikke bruge ofergaverne, for der var slet ikke mangel på nogen råstoffer.

Kunstigt skabte arbejdspladser i kommunerne skal heller ikke gavne på ærlig vis. De skal udstråle kommunal godhed og give arbejdsløse 15 minutters berømmelse.

Olie-rigeligheden er enorm - måske det er til grin at køre gylle ud, og den af olie fabrikerede kunstgødning burde være eneste jordforbedring. På et frit marked ville nok både husdyr og menneskers lort ryge i pipelines ud på dybt hav, og kun folk med god tid gider kompostering og slamrensning. Men ligesom nogen be'r mod Mekka, så skal vor tro på videnskaben forstærkes ved ritualer, som fremmedgør os - beskæftigelsesterapi er

opium for folket. Lad 0,1 promille af befolkningerne producere hvad resten vil forbruge, og lad folk boltre sig med internet-debat og SM-sex eller hvad de vælger som giver trivsel. Tvang skader.

"Hvad du evner kast af i de nærmeste krav - ej i det Indiske Ocean" - Mogens Glistrup.

"Jeg er træt af at beskatte fattige mennesker i vort rige land og sende pengene til

de rige folk i de fattige lande." - Jimmy Carter, og siden Ronald Reagan.

"Vi giver penge, som vi ikke har, ud til folk, vi ikke kender, for at imponere andre folk, der ikke kan lide os." - Frank Chelf.

"Den svage, der forstår at udnytte sin svaghed, er stærk. Det er kvindernes og udviklingslandenes hemmelighed." - Maurice Couve de Murville.

Bo Warming

Flygtninge i EU-lande i forhold til Danmark

Tegnforklaring: Spalte 1: EU land; sp. 2: Befolkning; sp. 3: Totalt antal af flygtninge; sp. 4: Antal af flygtninge, hvis der skulle være samme relative antal som i Danmark; sp. 5: For mange (+) eller for få (-) i forhold til den danske norm.

Tyskland	82.797.000	1.239.500	1.075.000	+164.500
Storbritannien	59.511.000	265.600	775.000	- 509.400
Frankrig	59.329.000	129.700	770.000	- 604.300
Italien	57.634.000	22.900	750.000	- 727.100
Spanien	39.996.000	9.700	525.000	- 515.300
Holland	15.892.000	139.200	210.000	- 70.800
Grækenland	10.601.000	6.300	140.000	- 133.700
Belgien	10.241.000	17.900	135.000	- 117.100
Portugal	10.048.000	410	130.000	- 129.590
Sverige	8.873.000	167.360	115.000	+ 52.360
Østrig	8.131.000	93.580	105.000	- 11.420
Danmark	5.336.000	69.000	69.000	0
Finland	5.167.000	14.570	67.000	- 52.430
Irland	3.797.000	12.650	49.000	- 36.350
Luxembourg	437.000	700	6000	- 5.300
Total	377.790.000	2.189.070	4.921.000	

Kilder: UNHCR, Statistical Overview 1999. CIA, The World Factbook.

Alle tal gælder flygtninge som havde fået asyl ved slutningen af 1999.

Flygtninge i EU-lande som procent af det antal, de skulle have, hvis deres relative andel skulle være den samme som Danmarks (slutningen af 1999):

EU-land	%		
Sverige	145,5%	Finland	21,7%
Tyskland	115,3%	Belgien	13,3%
Danmark	100,0%	Luxembourg	11,7%
Østrig	89,1%	Grækenland	4,5%
Holland	66,3%	Italien	3,0%
Storbritannien	34,2%	Spanien	1,8%
Irland	25,8%	Portugal	0,3%
Frankrig	16,8%		

Kun Sverige og Tyskland ligger altså foran Danmark hvad angår flygtningeåbenhed, så andre EU-lande m.fl. har mildt sagt ingen ret til at kritisere os!

Den kommende kolonikrig i Europa

Muslimerne i de europæiske indvandrerghettoer er i fuld gang med at bevæbne sig, men vore politikere fabler stadig om muligheden for "integration" og "Euro-islam". Truslen om endnu en verdenskrig med Europa som slagmark er ikke længere urealistisk.

Af Peter Neerup Buhl

Ifølge FN's prognose vil muslimerne stå for halvdelen af verdens nyfødte efter år 2055. I både Europa og USA udgør de allerede det næststørste "trossamfund". Begge steder giver magthaverne efter og accepterer deres tilstedeværelse. I USA kalder *Nation of Islam* de kristne europæere for "hvide djævl". Alligevel har en tidligere leder af denne organisation fået lov til at åbne et møde i det amerikanske Senat med en bøn til Allah, "den mest nådefulde velgører". Han har også talt for de militære ledere i Pentagon. Et år efter hans åbningsbøn (dvs. i 1992) talte samme sorte islamist karakteristisk med et noget andet tonefald over for ligesindede i New Jersey: "Hvis vi stod sammen og var stærke, kunne vi vælge vores egen emir og sværge troskab til ham... Tro mit ord, hvis 6-8 millioner muslimer forenedes i Amerika, ville landet være vort." Tidsskriftet *Commentary*, nov. 2001, beretter mere om islamisternes dobbeltspil og planer om magtovertagelse i USA. Firs procent af de muslimske organisationer i USA kontrolleres af ekstremisterne, der sympatiserer med World Trade Center-banemændene. Deres hovedinspirationskilde er Shamim A. Siddiqis bog *Methodology of Davaah Ilallah in American Perspective* (1989), en guide i at omvende amerikanerne til islam. At gøre de vantros land islamisk opstilles heri som muslimens altoverskyggende livsopgave, som han skal stilles til regnskab for på dommedag. Konklusionen i *Commentary* er, at præsident Bushs ord om, at muslimerne er lige så loyale amerikanere som alle mulige andre, kun svagt stemmer overens med virkeligheden.

Steven Emerson uddyber i sin bog *American Jihad* (2002) omfanget af det muslimske terrornetværk i USA. På muslimske konferencer har han set fremlagt til salg bøger, der prædiker hellig krig, opfordrer til at udrydde kristne og jøder, og endda farvelagte børnebøger med instruktioner om, "hvordan man dræber den vantro". Emerson skildrer, hvordan det amerikanske efterretningsvæsen har været lige-

gyldigt over for det omfattende islamiske netværk, som i mange år har været under opbygning i USA. Fx var en leder i al-Qaedas netværket officer i den amerikanske hærs specialenheder. Måske væsentligst konkluderer Emerson, at de toneangivende og anerkendte muslimske organisationer i USA, der har ry for at være "moderate", er det stik modsatte. De støtter nemlig de mest ekstreme terrorister. Det gælder både *Muslim Public Affairs Council*, *Islamic Circle of North America*, *American Muslim Council* og *Council on American-Islamic Relations*.

Men også i Europa ser det truende og sort ud. Komiteen til Støtte for Jihad i Al-

geriet får distribueret sit blad *Al Forquane* fra Sverige, mens de militante algeriske islamister ledes fra London. Selv en angiveligt "meget marginal" islamistisk gruppe kunne i 1995 samle godt 8.000 tilhørere til et møde på Wembley Stadion. Danmark huser også sådanne ekstremister, men blandt muslimer i Europa er vort land mest kendt for at være hjemsted for den første internationale islamiske bank, IBI, som har opkøbt næsten alle islamiske blade i Europa, og som bl.a. er bank for de islamistiske bevægelser i Algeriet og Tunesien.

Det er vigtigt at have i baghovedet, at muslimerne langt fra behøver direkte at overtage den politiske magt for at sætte tonen i et land. Som journalist og forfatter Helle Merete Brix udtalte i Politiken-artiklen *Den muslimske kolonisering* 6. april i år: "Faren ved de muslimske organisationer består ikke i at de tager hele magten, men at de vokser sig så stærke, at de bliver i stand til at ændre ved nogle

grundlæggende værdier i de europæiske samfund. Det vil skabe nogle store in-terne spændinger, og konsekvenserne af dette forløb, som jeg kan øjne et sted ude i horisonten, kan meget vel blive en stribe mindre borgerkrige. Hvis det skete på Balkan, hvorfor skulle det så være umuligt her?"

Den vestlige opinion blødgøres af "flygtninge", som imidlertid ofte har maltrakteret sig selv under lokalbeholdelse, eller af "kristne", der imidlertid ofte blot er muslimer midlertidig konverteret for at komme til det forjættede land. Der kan også være tale om højtuddannede og angiveligt "nyttige" muslimer - som World Trade Center-piloterne eller som Mourad Dhina, der i 1990'erne var ansat ved det europæiske atomforskningscenter CERN og samtidig var leder af det islamistiske netværk i Svejts. Dhina støttede de algeriske GIA-grupper, som gik ind for at dræbe kvinder der ville arbejde eller studere, og som teologisk begrundede deres massakrer på kvinder og børn. I islam indgår de mest avancerede moderne teknologier ofte partnerskab med det mørkeste barbari.

George W. Braswell opsummerer i sin bog *What you need to know about Islam and Muslims* (2000) forskellene mellem islam og kristendom. Ikke mindst må han bide mærke i, hvor lidt kærlighed er nævnt i koranen - derimod er lydighed et fremherskende tema. Braswell noterer, at profeten Muhamed i begyndelsen (i Mekka) prædikede ikke-vold. "Det var passende, for hans gruppe var lille og hans modstandere var store stammer. Han var måske blevet tilintetgjort, hvis han havde været militant. Han opmuntrede sine tilhængere til at besvare ondt med godt og til at vise tålmodighed." Da Muhamed var blevet den stærke, huggede han imidlertid sine vantro modstandere ned en masse. Det samme vil givetvis ske når vore "indvandrere" har samlet en tilstrækkelig stor hær på vort område. Som den store franske islamolog Max-

ime Rodinson (se www.secularislam.org/reviews/rodinson.htm) har udtrykt det, er vold "eksistentiel" islam, dvs. den voldelige fundamentalisme er den essentielle konsekvens af islam som sådan.

Hellig krig mod "undertrykkelse"

Jihad, muslimernes hellige krig, er ikke blot til forsvar. Sunni-muslimske jurister har traditionelt blandt de betingelser, der skal opfyldes for at erklære jihad, først og fremmest bestemt, at der skal være en "retfærdig" begrundelse for at føre krig. Her nævnes først "en ikke-muslimsk politisk enheds afvisning af at anerkende islams suverænitet". (Braswell s. 87). Det vil i praksis sige, at hvis Vesten ikke fortsætter sine stadige indrømmelser til de muslimske kolonisatorer i Europa, vil en sådan "undertrykkelse" kunne legitimere hellig krig. Det er identisk med aggression at stå i vejen for islams mål, der beskrives således af Braswell: "Islam har en plan for institutionaliseringen af sin religion for menneskeheden. Der er en enhed i dens vigtige trossætninger. Der er enhed i dens praksis. Og der er universalitet i dens udførelse. Islam er den overlegne religion, og alle andre må underkaste sig." Planen for hele verdens fremtid er klart skitseret i den sudanesiske islamistleder Hassan al-Tourabis bog *Islam, avenir du monde* (forbilledlig model også for imamer i Danmark).

Hvert år minder valfarten til Mekka de troende om, at de udgør en "nation", der er bedre end andre nationer. Muslimer får at vide, at de er bedre end alle andre. I særdeleshed er den arabiske nationalisme racistisk. Men også generelt er opfattelsen, at kampen står mellem islam og resten af verden. Denne skal omvendes til islam eller bringes under dens herredømme. (Braswell s. 121).

Profeten Muhamed befalede sine tropper om at dræbe for Allahs skyld, men de skulle ikke være de første til at angribe. Dog erklærede han, at "undertrykkelse" er værre end at dræbe. Muslimer mener imidlertid altid, at de "undertrykkes", når de ikke fuldt ud får deres vilje.

Ud fra alt dette bør vel foreløbig konkluderes, at i vor omgang med islam må vi altid lade tvivlen komme den til

Islamister demonstrerer i Europas gader

ulempe. Eller sagt på en anden måde må vi overtage det udenrigs- og sikkerhedspolitiske koncept, som den amerikanske udenrigsminister John Foster Dulles udviklede i konfrontationen med Sovjetunionen: *the inherent bad-faith model*, eller teorien om den iboende onde tro, når modpartens adfærd og motiver tolkes.

Den anden søjle i vor krigsstrategi gives af den ledende vestlige islamekspert Bernard Lewis i hans bog *What Went Wrong? – Western Impact and Middle Eastern Response* (Oxford University Press 2002). I denne historiske fremstilling af samspil og modspil mellem islam og Vesten fastslås nemlig, at araberne respekterer magt, når den effektivt har gennemført sine mål. Vi må altså for alt i verden ikke ryste på hånden eller være in-konsekvente.

Islams dårlige påvirkninger

I *Frihedsbrevet* oktober 2001 er optrykt et essay af den franske teolog og sociolog Jacques Ellul, der klart dokumenterer, hvordan de træk ved Vesten, som vi lærer at skamme os over, i realiteten er efterligninger af fænomener fra den i dag så selvretfærdige islamiske verden: Hellig krig, slaveri og kolonialisme for blot at nævne nogle. Ganske vist har Europa haft sine egne destruktive perioder, men det er sigende, at to af de ledende ødelæggere i den nyere europæiske historie, Napoleon og Hitler, begge satte islam højt og overvejede konvertering.

Den islamiske såkaldte sufisme fremhæves ofte som et fredeligt og filosofisk forbillede, men her gør George W. Braswell opmærksom på, at sufi-broderskaberne er islams mest aggressive missionske organisationer. At påvirkningen fra sufismen imidlertid har haft langt mere dybtgående indvirkning på den vestlige mentalitet, viser Alain Pascal i sin bog *La guerre des gnoses: Islam et Kabbale contre l'Occident chrétien* (2001). Han opridser påvirkning fra den islamiske mystik på den vestlige "rationalisme" (via frimurerloger m.m.), der førte til Den franske Revolution og men-

neskerettighederne; en politisk religiøsitet med alt andet end tilfældige ligheder med islam. Både denne og "menneskerettighedsreligionen" er simple og utvetydige trossystemer, ens i deres voldelige egalitarisme.

Som sufismen dyrkedes menneskerettighederne først i sluttede kredse som en esoterisk kosmopolitisme (betslægtet med "New Age"-fænomenet), der skulle erstatte kristendommens metafysiske universalisme. Netop åndsslægtsskabet mellem islam og den vestlige (regressive) "modernisme" betinger vore intellektuelles fascination af islam, hvis livssyn imidlertid udgør et tilbageskridt fra de sidste 1000 års udvikling i Vesten.

Den kendte historiker Ernest Gellner uddyber i sin bog *Conditions of Liberty* (1994), hvorfor det er umuligt for islamiske samfund at moderniseres. For nylig har også Victor Davis Hanson i sin bog *Why the West Has Won* udførligt dokumenteret Vestens fortrin. Selv lederen af den tyrkiske islamistiske organisation Milli Görüs, Hacı Karacaer, erkender den islamiske verdens underlegenhed i forhold til vor. I *Vrij Nederland* 3/11 2001 udtalte han: "I mine øjne, skønt det som muslim gør mig ondt at sige det, er det vestlige samfund overlegent. Når man ser på det teknologiske fremskridt, friheden, menneskerettighederne, så kan jeg ikke fastslå andet, end at den vestlige kultur er vor overlegen." Og Salman Rushdie udtalte i tv 20/1 2002, at islam ikke kun er voldelig i sin politik, men er direkte imod at dens undersætter opnår at blive lykelige. Helt i tråd med lektor på Cairo Universitet Walid al-Khachab, der i *Weekendavisen* online 17/1 2002 redegjorde for, hvorfor vi ikke ser nogen "Euro-islam" opstå i vor generation. Der har nemlig i islam været tale om et historisk forløb og en statsdannelse under betingelser, der er helt forskellige fra fremkomsten af Vestens modernitet. Islams tradition giver således ikke plads til tankefrihed som sådan og heller ikke til andre vestlige kulturgoder.

Vi skylder ikke islam noget som helst – den klassiske kultur har Vesten ikke fået overleveret via den islamiske verden, men via det østromerske rige, og desuden overvintrede kulturen i kristenhedens klostre. "Algebra" er rigtigt nok et arabisk ord, men kilden er Indien. Også ordet kemi er dannet af arabisk, men begrebet

Milli Görüs holder konference for muslimer i Europa

opstod i det gamle Egypten. Astronomien er persisk, geometrien kinesisk, osv. Men kan ifølge Alain Pascal slet ikke tale om en arabisk videnskab, for araberne har kun frembragt okkult "videnskab", slet ingen ægte.

Pascal bemærker rammende, at for enhver, der kender noget til religionshistorie, ligner forsøget på at få kristendom og islam til at sameksistere på verdsligt grundlag i Europa en dødbringende utopi. Han tilføjer, at det er i alle europæeres interesse at forsvare Europas kristne grundlag – det gælder også de ikke-troende og de moderne dyrkere af hedenskabet. For kun kristendommen rummer pga. sit dualistiske verdenssyn den tolerance i det verdslige, som kan give tålelige vilkår for anderledes troende. At talebanerne ødelagde Buddha-statuer, præsenteres oftest som et ekstremt udslag af islam, men intetsteds respekterer muslimerne den ikke-islamiske fortid – den være zoroastrisk som i Persien, fjernøstlig, kristen, hedensk i alle mulige afskygninger, fx i Egypten er det pyramiderne som islamisterne ønsker at sprænge i luften.

Islam er en ekstrem monisme, væsensforskellig fra kristendommen (mere i slægt med jødedommen). I Mellemøsten har der i over 1000 år været én periode med fred og tolerance – det halve århundrede fra korsridderne sejrede i det Hellige Land til Saladin genbesatte det i 1187. Dette beskriver Alain Pascal (s. 112) og fremhæver, at den forbilledlige korstogstid atter er aktuel. Han mener, at vi står foran de største religions- og racekrige, som historien endnu har set. Hvilket ikke modsiges af islamiske bevægelser med et befolkningsflertal bag som den algeriske Islamiske Frelserfront, i hvis 268-siders programskrift *L'Islam face au nouvel ordre mondial* det beklages, at den islamiske verden ligger bagest i atomvåbenkapløbet. I det nævnte skrift opremses de andre atommagter som blokke der repræsenterer verdensreligioner, en præcis illustration af rigtigheden i Samuel Huntingtons tese om civilisationernes sammenstød. Abu Hamza har i GIAs ideologiske organ *Les Partisans de la charia* konkluderet: "Hvis atomkrigen er det eneste middel til at forsvare muslimerne er det nødvendigt at føre den. Islam retfærdiggør en sådan handling, ligesom den tillader spisning af svinekød når der er hungersnød." Islam retfærdiggør også en total krigsførelse, som den der har været bedrevet i Algeriet, hvor hele civilbefolkningen betragtes som brikker. Dette har belæg i hadithen (som den Islamiske Frelserfront har henvist til), der sidestiller dem, der hjælper soldaten, med soldaten selv.

De algeriske islamister bliver aldrig trætte af at minde om, at der er hele 123 vers i koranen, der maner til jihad. Disse tolkes direkte som en ordre om at dræbe. Hellig krig er simpelthen livet i sin højeste potens for muslimer, og den skal fortsættes så længe der er "vantro" at udslætte. Dette er nok ikke i overensstemmelse med vore toneangivende vestlige "islam-eksperter" tolkning, men nok så væsentligt i overensstemmelse med de af muslimerne selv mest anvendte kilde-skrifter, fx den klassiske "håndbog i jihad", S.K. Maliks *The Quranic concept of war* (Adams Publisher, Delhi 1930 og følgende oplag frem til 1992). World Trade Center-angrebet er set gennem denne optik intet odiøst – et andet sigende muslimsk projekt har været planen om et attentat mod tunnelen under den Engelske Kanal.

Planlæggerne kom fra de algeriske GIA-grupper, der også lader 12-13 årige børn foretage halshugninger af fjenden. Imamerne hjernevasker ungdommen fra en tidlig alder – hvilket vel at mærke har fundet sted i den verdensdel i langt over et årtusinde. Som den franske terror ekspert Pierre-Henri Bunel skriver i sin bog *Menaces islamistes* (2001), ønsker en stor del af muslimerne intet andet end en absolut leder, der kan sikre deres livsform. At vi fra vestlige "eksperter" i islam altid hører om den islamiske verdens mangfoldighed og dens kulturs rigdom, skyldes ifølge Bunel, at de må holde sig gode venner med de herskende i de islamiske lande for fortsat at kunne tage på studierejser o. lign. Men han påpeger de såkaldte eksperter uduelighed ved at fremhæve, at ingen af dem havde forudset det politiske opbrud i den islamiske verden, der har fundet sted siden slutningen af 1970'erne.

Trojanske heste

De, der skal udføre skrupelløse terrorhandlinger i Europa, er her allerede. Roland Jacquard beskriver i sin bog *Fatwa contre l'Occident* (1998), hvordan videoer med instruktion i kemisk krigsførelse massefordeles blandt muslimer i franske storbyer. Han skildrer desuden, hvordan muslimske "velgørende" organisationer for bekæmpelse af narko og kriminalitet

i de franske fremmedkvarterer fungerer som "trojanske heste" i islamiseringsprocessen. Bag facaden med fx arbejde mod narkomisbrug skabes en oprørsstemning, som der kan sættes handling bag pga. den systematiske spredning af våben. I Frankrig er således et "center for arabisk-europæiske studier" blevet afsløret som opkøber af israelske håndvåben. Samme taktik kendtes fra Bosnien, hvor islamiske "humanitære" organisationer var skalkeskjul for de indstrømmende mujahediner. Pierre-Henri Bunel uddyber Jacquards skildring af "franske" muslimers våben-

indsmugling, der også omfatter raketprojektiler og flere andre våbentyper fra de lagre, der nu ikke mere benyttes i eks-Jugoslavien. I tråd hermed advarede kriminologen Xavier Raufer i december sidste år om, at tunge våben de sidste par år har hobet sig op i franske indvandrerkvarterer – især importeret fra Balkan (*J'ai Tout Compris!* 2002 nr. 17). Fra London kunne *Guardian Unlimited* 17. februar i år rapportere, at islamister har trænet med Kalashnikov AK-47 i moskeen ved Finsbury Park, der fungerer som magnet og træningssted for islamiske terrorister fra bl.a. Sverige og Afghanistan. Moskeens imam, den notoriske fanatiker Abu Hamza, benægter selvfølgelig på typisk muslimsk taqiya-vis alt og kalder rygterne om hans moské en fjendtlig sammensværgelse.

Mere ærlige i deres (verbale) erobningsplaner er mange moskeer i Europa. Imamen ved moskeen i Villefrance-sur-Saône, nær Lyon, minder således sine disciple om, "at den ægte muslim altid er i fare, og han bør vogte sig og aldrig vise sit sande ansigt". Imam Ali Gunebakan ved Ayasifia-moskeen i Paris opfordrer til jihad ved at appellere til, at "de islamiske lande forener sig mod Vesten". Det er dog allerede sket på statsplan med Organisationen for den Islamiske Konference, som stræber mod herredømme i ikke-muslimske lande ved skridt for skridt at få aner-

kendt muslimske rettigheder der. Det er veldokumenteret, at Saudi-Arabien har opbygget en meget differentieret strategi for at udbrede islam til alle ikke-islamiske lande, også i Europa. Henning Duus gjorde rede for det i sin kronik i Kristeligt Dagblad den 28. april 2001. For videre dokumentation henviste han til Reinhard Schulzes store doktordisputats, *Islamischer Internationalismus im 20. Jahrhundert* fra 1990, til Peter Heine: *Allah und der Rest der Welt* fra 2000, og mere bredt til Giles Kepel: *Allah im Westen* fra 1996. Hertil kan føjes oplysningerne i *Vlaams Blok Magazine* februar 2002. Deri oplyses, at den af Saudi-Arabien kontrollerede organisation *World Assembly of Muslim Youth* adskillige steder i Belgien underviser unge muslimer i "islams principper". Det omfatter instruktion i våbenbrug.

En stor del af moskeerne i Frankrig er overtaget af den yderliggående pakistanske bevægelse Jamaat al Tabligh (med europæisk hovedkvarter i Storbritannien), der prædiker for anvendelse af islamisk lov uden restiktioner. Sammenslutningen af Islamiske Organisationer i Frankrig oprettede i 1994 i Saint-Léger-de-Fougeret en skole, hvor fremtidens muslimske elite for Frankrig og Europa skal uddannes. Skolen er ifølge Roland Jacquard en "maskine til produktion af islamister". Hele undervisningen er religiøs, fokuseret omkring koranen og islams uforenelighed med Vesten. Efter to års studier ekskluderes de middelmådige elever, så kun de bedste bliver tilbage. Bredere virker den Muslimske Ungdomskongres i Frankrig, der op til lokalvalgene i 1995 mobiliserede tusinder af unge til at stemme på de "rigtige". Også op til valgene foråret 2002 har stærkt islamistiske plakater opfordret muslimer i Frankrig til at bruge deres stemme. (*J'ai Tout Compris!* 2002 nr. 17).

Muslimer bruger flittigt demokratiet i deres værtslande, men om deres egen tvivlsomme accept af demokratiet kan der læses i Gudrun Krämers disputats *Gottes Staat als Republik* fra 1999. Her kan man grundigt underrettes om demokratidiskussionen blandt arabiske muslimer, herunder uddrag af "Muslim World Leagues" modelforfattning for Europa (!) fra 1983. Overalt i den islamiske verden er grundtanken, at tilslutning til islam gøres identisk med borgerret. Som den populære tunesiske islamist Rashid al-Ghannoushi har påpeget i sin bog *Les libertés publiques*, er trosbekendelsen ensbetydende med borgerstatus i den islamiske verden. Den, der overskrider de grænser, det religiøse budskab fastsætter, taber sin borgerret. I det fremtidige muslimske Europa, der åbenlyst kæmpes for, vil vantrø selvfølgelig højst

kunne accepteres som andenrangs borgere.

Selv om kun en minoritet af muslimerne i Europa bliver aktive terrorister, ser Roland Jacquard den største fare i, at et aktivist-netværk reelt har hele den muslimske befolkningsdel som bagland og således har guerilla-idealsituation ved at kunne bevæge sig som "fisk i vandet". En fransk general har advaret om, at det "algeriske syndrom" kan blive virkelighed i Frankrig, hvor en gnist af vold let kan blive til et landsdækkende flammehav, understøttet og opmuntret af fjendtlige ydre kræfter. I Roger Tebibs bog *Le Renseignement dans la lutte contre le terrorisme* (2001) beskrives den franske efterretningstjenestes arbejde mod lejesoldater og fremmede staters guerillasoldater i indvandrerområder i Frankrig.

Enige muslimer mod Vesten

Henning Duus redegjorde i en kronik og en kommentar, henhv. 7. og 20. december 2001, for hvor lidt forskel der er mellem "moderate" og "ekstreme" muslimer, dvs. de førstnævnte er slet ikke moderate efter vor målestok. Som eksempel gav han den førnævnte tuneser Rashid al-Ghannoushi, som vestlige regeringer har betragtet som moderat og med et konstruktivt bud på islam i den vestlige verden. Ghannoushi opfordrer muslimer bosat i lande uden for den muslimske verden til at engagere sig i demokratiet i de vestlige lande, hvortil de nu er kommet. I en lang artikel i den tyske ugeavis *Die Zeit* den 22. december 1995 med titlen "Vores globale mission" slår Ghannoushi samtidig fast, at målet for den islamiske mission er en islamisering af disse lande, men ad veje, som menneskene dér kan forstå, herunder bl.a. ved at kønne under de givne omstændigheder ikke adskilles, og at kvinden ikke henvises til et adskilt liv i hjemmet, men i stedet kan tage erhvervsarbejde.

Ghannoushi fremhæver i den sammenhæng den fredelige, demokratiske vej til islamiseringen som ønskelig, men kommer derefter med følgende betragtninger: "Det forlanges ganske vist af os at være parate til kamp, dvs. beslutningen om at gå over til jihad og til offerdøden. Men hvornår, hvordan og hvor er ikke afgjort. Denne beslutning er én af de farligste i missionen... Denne kamp skal føres sådan, at den ikke styrker tyrannerne." Med tyranner mener Ghannoushi de vestlige demokratiske styreformere og de ikke-muslimske regeringer dér, og han fortsætter: "En videre, lige så betragtelig vanskelighed er måden at omgås vores modstandere (som er den ikke-muslim-

ske vestlige befolkning!). Hvorledes kan vi standhaftigt bære dette (sic!), indtil vi med alle overbevisningens, pressionsens og omringningens midler kan sætte dem ud af spillet?... Hvordan undgår vi, at masserne længes tilbage til den sekulære stat."

Duus trækker indlysende paralleller til Mona Sheikh & Co. herhjemme og argumenter overbevisende for, at holdningen er almindeligt udbredt blandt muslimer: "Det kan man også tydeligt se i den måde, de fundamentalistiske teoretikers materiale i form af bøger, pjecer, bånd og videobånd med fundamentalistiske prædikanters tanker og taler spredes på i de muslimske lande. De distribueres legalt og illegalt, åbent og under bordet overalt i den muslimske verden fra kiosker, gadesælgere, butikker, moskeer i millioner og atter millioner af eksemplarer. Det er kun muligt, hvis ganske almindelige muslimer i millionvis køber dem, og de køber dem, fordi de gerne vil læse eller høre budskabet. Det fundamentalistiske budskab tolker med andre ord millioner og atter millioner almindelige muslimers opfattelser, ønsker og forhåbninger."

At alle muslimer, ikke kun en lille gruppe, reelt er truslen, var også en pointe for Rolf Slot-Henriksen i Kristeligt Dagblad 2/1 2002: "Jeg vil tro, at 95 procent af de muslimer, der er indvandret til Danmark, har gjort det af andre årsager end islams nytolkning af jihad, der er sket på forskellige konferencer siden 1972. Men de bliver en del af koloniseringen, når de rette imamer på rette sted giver dem en religiøs begrundelse for deres udvandring. Derfor er der ikke nødvendigvis nogen forskel på den fredelige grønthandler og den fundamentalistiske imam." Ernest Gellner omtaler i sin førnævnte bog *Conditions of Liberty*, at islamisk lov ikke tillader mere end ti års våbenstilstand ad gangen med de vantrø. Gellner advarer i den forbindelse om, at i sammenhæng med den moderne våbenteknologi kan dette betyde verdens undergang. Også Rolf Slot-Henriksen beskriver udførligt i sin bog *Hellig krig – terror eller kolonisering?* (2001), hvordan koran-ordren om jihad traditionelt er gået ud på at underlægge de vantrø med militær magt, men via nytolkningen i 1970'erne har ordenen fået den drejning, at det nu tillades først at kolonisere et land gennem indvandring for først senere at indføre det islamiske system. Også dette er dog mildt sagt en sikkerhedspolitisk trussel, der kan udløse tredje verdenskrig.

Krig mod kolonisateurerne

Frantz Fanon har i *Fordømte her på jorden* (dansk udg. 1968) leveret opskriften,

som blev brugt mod vestlig kolonialisme, og som europæerne nu med samme ret kan bruge mod islamisk overherredømme. Fanon viste i en koloni-sammenhæng, hvordan muslimerne trods indre uoverensstemmelser selvfølgelig står sammen for at udslutte den vantro fjende:

”Den nationale enhed er til at begynde med en gruppeenhed, gamle stridigheders forsvinden og den endelige likvidering af tavst nag. Samtidig indbefatter renselsen de indfødte, der ved deres handlinger, gennem deres ledtog med besættelsesmagten har vanæret landet. På den anden side bliver forrædere og de, der har solgt sig til fjenden, dømt og straffet. Under denne march fremad lovgiver folket, finder sig selv og vil være suverænt. I hver krig, som således er vågnet af den koloniale søvn, leves der i utålelig høj temperatur. Landsbyerne strømmer over af hjertelighed og ædelmodighed, overvældende godhed og vilje til at dø for ’sagen’. Alt dette fremkalder på én gang et broderskab, en kirke, en mystik. Ingen indfødt kan forblive ligegyldig over for denne nye rytme, der fører nationen videre. Der bliver sendt udsendinge til nabostammer. De udgør oprørets første forbindelsessystem og bringer tempo og bevægelse til regioner, der endnu ikke har rørt på sig. Selv stammer, hvis stædige rivalitet er velkendt, afvæbner sig nu under glædestårer og tilsiger hinanden hjælp og støtte. Broderligt skulder ved skulder i den væbnede kamp slutter disse mænd sig sammen med dem, der var deres fjender i går. Den nationale kreds udvides, og nye stammers indtrængen på skuepladsen sker med nye baghold for fjenden.”

Sådan forstår altså muslimerne altid at rotte sig sammen, så vi må bekæmpe dem over én bank. Men desværre er vi elendige til sådan samdrægtighed, særlig i den kommende kamp må det forventes at en betydelig del af vore landsmænd vildledes og som nyttige idioter tjener fjenden og endog stikker modstandsfolk, som må kæmpe uden tillid til baglandet.

I den kommende storkrig, som vil udspille sig på vesteuropæisk område pga. vore magthaveres forræderi, vil muslimerne – ud over at hænge sammen som ærtehalm - have deres styrke i fanatismen: Hvor fuldstændig ligeglade de er med det værdisæt om at minimere tab, som styrer moderne vestlig krigsførelse, illustreres af, at der i undervisningen af hvert hold terrorister i Libanon vises selvmordsattentat-teknik ved, at en instruktør med sprængstof omkring livet frivilligt sætter sig bag rattet og sprænger sig i luften mod en mur på øvelsesstrænet. Begejstringen er ikke begrænset til

en lille kreds fanatikere: Naser Khader oplyste 24/12 2001 i Ekstra Bladet, at 75 pct. af palæstinenserne støtter selvmordsterrorismen. Som den ledende imam i Danmark Fatih Alev erkendte i et interview til samme avis fem dage efter: ”Jeg ser frem til døden”. Ralf Pittelkow supplerede i Jyllands-Posten 7/4 2002 med en skilddring af, at det langt fra kun er ”ekstreme” muslimer, der går ind for selvmordsbomber, således er de blevet prist af Egyptens nyudnævnte mufti (ledende religiøse autoritet). Den iranske socialrådgiver Masoum Moradi forklarede i Politiken i oktober sidste år muslimernes begejstring for at dø som ”guddommelig egoisme” – ønsket om evig vellyst i Paradis. Da Moradi deltog i Iran-Irak krigen, oplevede han daglig, hvordan flokke af unge mænd bevidst søgte døden, fx optrådte de larmende, når de lå over for fjenden, netop for at blive ramt, eller de gik tværs gennem et minefelt, selv når de udmærket kunne gå udenom. Forgæves forsøgte Moradi at trøste en ung soldat, der var ulykkelig over endnu ikke at være blevet dræbt. Konklusion:

”De unge ville forenes med Gud. Og de vidste godt, hvad belønningen udgjorde: et evigt liv i Guds have, Paradis. De vidste også, hvilke privilegier der ventede dem der: smukke kvinder, vandløb, hvor vinen drev langsomt frem, de smukkeste haver, ja, alt hvad hjertet kunne begære i en evig tilstand. Ingen bog har beskrevet Paradis så detaljeret, flot og fristende som Koranen. Jeg talte med de unge, der var kommet for at dø i krigen. Jeg forsøgte at forstå deres motivation. Og jeg fandt som eneste svar et stærkt ønske om et evigt liv i velfærd og velvære hinsides. De var opsatte på at nå dette mål for enhver pris.”

Vestens højteknologi og våbenkraft kan gøre lidet mod en fjende, hvor hvert individ i befolkningen kan være en omvandrende bombe. Pierre-Henri Bunel bemærker, at selv de sovjetiske ledere ræsonnerede som vi ud fra rationelle cost-benefit overvejelser, hvilket ikke nødvendigvis er muslimernes værdiskala. Og vi har modsat helligkrigerne medlidenhed med vore fjender samt en (selv)kritisk offentlig opinion. Hvilket alt er et handicap. Jean Raspail har i sin roman *Le camp des saints* overbevisende skildret, hvordan hele den franske hær deserterer, fordi ingen kan nænne at fyre ind i kødmassen af 1 million fremstormende ulands-mennesker. Derfor går Frankrig og hele Vesten til grunde. 1000 års vestlig civilisation væk - denne unikke ”maskine”, som de indstrømmende med Raspails ord smadrer uden at kunne samle den igen. For sent opdager Vestens ”humanitære”, at jo

mere de gør for de invaderende horder, desto mere had får de igen. Sådanne fejl ville andre civilisationer, mindst af alt islam, begå. De to helte i Raspails bog – obersten, der som den eneste står tilbage for at konfrontere den indstrømmende menneskemasse, og kaptajnen, der sejler tværs igennem et hav af forliste bådflygtninge uden at redde nogen – ville være normalmennesker i andre verdensdele; hos os er de den alt for spinkle livstråd, som hele civilisationen hænger i. Vore magthavere behøver den samme iskolde vilje til at udrydde den fremmyldrende fjende, som præsident Nixon udviste, da han med følgende ord prøvede at overbevise Henry Kissinger om, at a-våben skulle bruges i Vietnam: ”Du er bare så forbandet bekymret over de civile og jeg giver ikke en rød reje. Jeg er ligeglad.” Vel at mærke skulle magthaverne i dag blot forsvare eget område uden at blande sig i andre regioner.

En ny El Cid tiltrængt

Rolf Slot-Henriksen fastslår i sin førnævnte bog, at Vesten nu er udsat for en særlig ondartet kolonisering, der reelt må anses for en erobring: ”Da flertallet af muslimske bevægelser ganske åbent taler om, at der er tale om erobring, krig og indtagelse af nyt land, vil det naturligvis virke komisk at påstå, at noget sådant ikke finder sted.” Slot-Henriksen refererer som belæg bl.a. nogle tyske fredsforskere, der allerede i 1996 advarede mod den kommende borgerkrig, som indvandringen fremprovokerer, og som simpelthen vil få europæiske stater til at gå i opløsning.

I 1000-tallet forsvarede den spanske nationalhelt El Cid med succes sit land mod de islamiske erobrere fra Afrika. Storfilmene om ham fra 1962 indledes med følgende virkelighedsnære tale af den muslimske leder, emir Ben Yussuf, til sine trofæller: ”Profeten har befalet os at herske over verden... Brænd jeres bøger og gør jeres digtere til krigere. Lad

jerer læger opfinde nye gifte til vore pile. Lad jeres videnskabsmænd opfinde nye krigsmaskiner. Dræb og brænd! Der bor vanthro ved jeres grænser. Få dem til at dræbe hinanden! Og når de er svækkede og splittede, suser jeg op fra Afrika. Da vil den eneste sande gud, Allahs imperium brede sig, først ud over Spanien, så ud over Europa, og så hele verden!” At disse ord ikke udspringer af Hollywood-fantasi, men endog er brandaktuelle, fremgår med frygtelig klarhed af interviewet med den amerikanske islamekspert David Cook i Politiken 29/9 2001 under den sigende overskrift: ”Drømmen om verdensherredømmet”.

Vi står altså over for samme trussel tusind år efter El Cid, for intet i islam er forandret. Men vi savner en El Cid. Forud for det militære opgør må der dog være en åndelig forberedelse, og her har europæerne en pennens El Cid i den franske filosof Guillaume Faye. Han har netop skrevet endnu en bog om den kommende afkoloniseringskrig i Europa, *Avant-Guerre*, der vil blive omtalt i et kommende nr. af Danskeren. Vi lever ifølge den nu i en førkrigstid.

Kampen mod Islam er såvist ikke, som fx. Jesper Langballe for nylig hævdede i Folketinget, blot en kamp på ord.

Peter Neerup Buhl

vi er bange for dem. Når de så oplever, at de ikke kan få deres vilje eller få deres krav igennem hos lægen eller på socialkontoret, så bruger de trusler eller vold for at sætte sig i respekt.”

Det er ifølge Nørgaard ikke ualmindeligt, at familien møder talstærkt frem for at bede om en lægeerklæring eller en attest men henblik på førtidspensionering. På den måde forsøger nogle flygtninge og indvandrere at slippe for beskæftigelse og sprogkurser.

Mange fremmede ringer fra læge til læge indtil vedkommende træffer en, der vil hjælpe med at snyde systemet.

”Flere af de palæstinensere og arabere, vi har i klinikken, har oplyst, at de er stukket af fra kriminalitet i deres hjemland. Andre har levet i storfamilier, hvor de er blevet udstødt, fordi de ikke kunne klare sig selv. De er så kommet til Danmark og andre venligtsindede, vestlige lande.”

”Jeg kender mennesker, der har brugt opdigtede sygdomme og falske familierelationer til at fuppe sig til asyl. Det har åbenbart ikke været så svært, da afgørelserne ofte er foretaget ud fra subjektive bedømmelser, som bygger på tillid til de mennesker, der ønsker asyl.”

”Det sker med jævne mellemrum, at jeg bliver bedt om at skrive under på attester i et forsøg på at holde mændene ude af danske fængsler. Kvinderne forklarer, at de ikke kan klare familien og børnene alene. På den måde forsøger de at overbevise de sociale myndigheder om, at familien bryder sammen, hvis manden kommer i fængsel. På det grundlag benådes hvert år kriminelle, der ellers er på vej ind for at afsone.”

Ole Jørgen Nørgaard konkluderede, at udlændingedebatten i Danmark er ”urealistisk”: ”Politikerne og de toneangivende kredse med de ”rigtige” meninger her i landet ved ikke, hvad de er oppe imod.”

I Jyll.-Post. 18/11 01 erklærede en anden læge om muslimer i Danmark: ”De bruger store børneflokkede til at holde sig fri af systemet og til at opnå større økonomisk hjælp.”

Og i Jyll.-Post 20/11 01 berettede læge Per Singh i storinterview om lignende tilstande i Århus, som Ole Jørgen Nørgaard rapporterede fra Odense.

Vollsmose-holdning til ”æresdrab”

”I en helt anden forbindelse sad jeg og sakkede med en gruppe arabiske drenge forleden. Vi kom til at snakke om drabet på Fadime i Sverige, og jeg blev rystet over at høre deres mening. ’Hun var en luder der skulle være skåret i småstykker. Hun slap for billigt’, sagde de blandt andet.”

Danmark Rundt

Hovedstadsområdet

Problematiske fremmedpatienter

På Bispebjerg Hospital ser tre ud af fire læger samt ca. halvdelen af de øvrige faggrupper indvandrerpatienter som en belastning, viser en undersøgelse fra Institut for Folkesundhedsvidenskab. Omkring 60 procent af sygehuspersonalet synes, at de fremmede overspiller deres smerter, og næsten halvdelen synes at indvandrernes forventninger til medicinering er ude af proportioner. Sproglige og kulturelle forskelle volder frustration og irritation hos personalet, der bruger unødvendig lang tid på disse problemer.

(Kilde: Jyll.-Post. 22/4 02).

Terror på fødeafdelingen

Redaktionen har modtaget følgende beretning fra en sympatisør, hvis navn og integritet er os bekendt: ”Min veninde skulle transporteres med Falck til Køge sygehus. På vej dertil fortalte chaufføren hende at det var blevet hårdt at være Falck-

mand: En indvandrerkvind blødt voldsomt og skulle føde. Da Falckmanden nægtede at transportere ca. 7 andre familiemedlemmer med i ambulancen udover patienten og manden, tog sidstnævnte angiveligt sin kniv frem og anbragte den på chaufførens strube, der så klogeligt pærede ordre. På hospitalet fortsatte den vordende far og kulturberiger sin fremfærd; med sit våben nu på en læges strube fik han gennemtrumfet at den mandlige fødselslæge (der ikke kan ha’ været meget mand!) fik fremskaffet en kvindelig fødselslæge. Hvad man gjorde? Intet! Sådan er der så meget... Havde en dansker benyttet sig af slige metoder, da havde det vel medført fængselsstraf?”

Fyn

Læge i multi-Danmark

Læge Ole Jørgensen fra Odense berettede i et storinterview i Jyllands-Posten 2/12 2001 om muslimernes udbredte forsøg på svindel i det danske sundhedssystem:

”De fleste af mine muslimske patienter opfatter os som grænseløst naive, og mange hader danskerne. De føler sig ydmyget og har ofte mindreværdsfølelser overfor vores kultur. De kan godt være taknemmelige, men oftest opfatter de vores hjælp som dumhed.”

Vi bilder hinanden ind, at vi giver flygtninge og indvandrere asyl af humanistiske grunde, men den holder ikke. Mange af de muslimer, jeg taler med, er overbeviste om, at vi hjælper dem, fordi

Dette beretter Mette Severinsen, som er leder af projekt Humletøserne i Vollsmose, og gennem sit arbejde med både danske og udenlandske piger oplever hun, hvordan de forstokkende holdninger om,

hvad unge udlændingepiger må og navnligt ikke må, ikke kun trives i forældregenerationen, men også blandt de unge mænd.

(Kilde: Ekstra Bladet online 8/2 02).

vågårdcentret. Det hele startede, da en samling unge smed sten gennem ruden til restaurationen »Mødecenteret«. Da politiet mødte op, blev det ligeledes mødt med stenkast fra de unge.

(BT: 070601).

Dagligdag under besættelsen

Gadebander hænger overalt i landet

Tre drenge bag røverisk overfald

Holbæk: En 32-årig mand blev udsat for et groft røverisk overfald, da han var på vej op ad trappen til sin lejlighed i Engvang-bebyggelsen i det sydlige Holbæk. »Du har vist klodset i det«, lød en truende stemme pludselig i opgangen. Da den 32-årige beboer i opgangen spurgte den 15-16-årige dreng, hvad han mente, sprang to andre drenge lynhurtigt frem og angreb beboeren. Med slag og spark fik de tre drenge, der af politiet betegnes som af udenlandsk herkomst, slået og sparket manden omkuld. Da han lå ned, blev han frastjålet sin tegnebog med 700 kroner i kontanter, dankort m.v.

(Holbæk Amts Venstreblad 080801).

Far slået ned på togstation

Brøndby: En 48-årig mand fra Brøndby blev natten til lørdag kørt på skadestuen med en brækket næse, efter han på Brøndby Strand Station havde grebet ind overfor en ifølge Glostrup Politi gruppe tyrkiske mænd, der forulempede hans 17-årige datter.

(Ritzau 280701).

Knivopgør ved Rådhuspladsen

København: Politiet sigter tre mænd for at have deltaget i et knivopgør på Strøget ved Rådhuspladsen. To grupper af unge begyndte at slå løs på hinanden med livremme. Da politiet ankom til stedet, løb alle bortset fra en enkelt person, der blev liggende med tre knivstik i ryggen. Politiet arbejder ud fra en teori om, at det er et skænderi om danske piger, der ligger bag opgøret. Politiet anholdt senere tre mænd, en fra Somalia og to fra Burundi.

(Ritzau 110801).

Nydanskere brækkede nakken på buschauffør

København: Søndag blev en kvindelig buschauffør i Valby sparket i hovedet og

brækkede to nakkehvirvler, da hun ville se billetter.

(TekstTV2 230302).

Buskontrollør overfaldet af nydanske unge

Århus: En buskontrollør blev overfaldet i Århus Sporvejs linie 12, da han ville se fem unge passagerers billetter. Bussens chauffør alarmerede politiet, som mødte op med flere patruljer og anholdt to piger og tre drenge i 15 års alderen med anden etnisk baggrund end dansk. Kontrolløren blev kvæstet og fik ødelagt sit brillestel.

(Ritzau 230302).

Flere børn under 15 år bryder loven

Danmark: Sidste år blev 3.449 børn under 15 år anmeldt for tyveri, hashrygning, trusler mod andre eller overfald. Det er det største tal i 10 år, viser nye tal fra Rigspolitiet. Tendensen med flere kriminelle børn bekræftes af kommuner og »udrykningshold«.

(Politiken 220301).

25-årig stukket ned af gadebande

Varde: En 25-årig dansker blev stukket ned, da han i al fredsommelighed spurgte fire andengenerations-indvandrere om, hvorfor de ikke bare kunne slappe af og nyde livet, efter at de kort forinden havde iværksat et stort slagsmål på en restaurant på torvet i Varde. De svarede den fredsommelige dansker med at trække en kniv. Bladet gik fire centimeter ind i kroppen på danskeren og ramte tæt ved nyrerne. De fire stak af.

(BT 300401).

Kæmpeslagsmål mod nydanskere i Nordsjælland

Nivå: Politiet i Helsingør måtte tilkalde hjælp fra både København og Lyngby, da et større slagsmål mellem nogle få danskere og omkring 50 andengenerations-indvandrere var under opsejling i Ni-

Familie forfulgt af nydansk gadebande i flere år

Aabenraa: Blomsterne i haven omkring rækkehuset er blevet sprøjtet med gift i nattens mørke. Der er tegnet hagekors og andre nazisymboler på husets træværk. Familiens cykler er ødelagt, og dækkene punkteret så mange gange, at de ikke har styr på det. Golfkugler er kastet ind i haven med små sedler omviklet med trusler som »Vi får jer en dag« og »Brænd op i helvede«. 40-årige Berit Nielsen og hendes mand Aage Zimmermann, 56, Hørgården i Aabenraa, er rystet over den terror, som familien har været udsat for i seks år fra en gruppe unge indvandrere. - »Men det værste var dog, da vi en dag modtog et anonymt brev, hvor der lå en dødsannonce med vores søns navn: »Vores kære Manuel er taget fra os i en tragisk ulykke. En sidste hilsen«. Det var uhyggeligt og så ondskabsfuldt, at jeg var lige ved at græde. Især når vores søn lever i bedste velgående.«

(BT: 090601).

Nydanskere lavede ballade ved technofest

Dianalund: Politiet i Ringsted og Slagelse måtte afsted med hele sit beredskab, da der lørdag nat blev slået alarm på grund af et større slagsmål på Dianalund Kro. Her var en større gruppe unge tyrkere fra Kalundborg mødt op til en technofest, og på et tidspunkt kastede de en ølflaske ind i mængden på dansegulvet, hvor en person blev ramt. De unge tyrkere blev smidt af kroens personale, hvorpå de fortsatte med at lave ballade udenfor kroen ved blandt andet at knuse ølflasker på kørebanen.

(Holbæk Amts Venstreblad: 050201).

Kriminalitet styres af gadebander

Århus: Politiet og de sociale myndigheder har udpeget en gruppe på 15-20 unge mænd af udenlandsk oprindelse, som står for store dele af kriminaliteten i byen, typisk indbrud og biltyverier. De er forbilleder for grupper af endnu yngre drenge i 12-13 års alderen, der holder til på gaderne og laver uro og kriminalitet.

(Jyllands-Posten: 250801).

Smådreng overfaldt 15-årige

København: Fire drenge i alderen 11 til 14 år forsøgte i Fælledparken at frarøve to 15-årige drenge deres smykker. De fire

truede med kniv og sparkede. Heldigvis kom nogle voksne de to 15-årige til hjælp. (JP København: 270801).

Masseslagsmål mellem to gadebander

Slagelse: Mellem 60 og 70 unge af udenlandsk herkomst tørnede sammen i et masseslagsmål i Slagelse midtby. Tilsyneladende var der tale om et opgør mellem lokale unge og en gruppe fra Korsør. Ni personer blev anholdt. (TV2, text-tv:020901).

17-årig fik smadret tænder

Holbæk: En 17-årig ung mand fra Asnæs fik ødelagt tre tænder, da han blev slået ned og sparket hårdt direkte på munden. (Holbæk Amts Venstreblad 050901).

Kræver politihjælp udefra mod nydanskerne

Odense kræver nu en forstærkning fra Rigspolitiet i København. Det oplyste Odenses borgmester, Anker Boye til TV2/Fyn. Baggrunden er den seneste tids angreb og overfald på sagesløse borgere i Vollsmose - de sidste aftener har over en halv snes unge andengenerations-indvandrere kastet brosten gennem vinduerne til lokale foreningers arrangementer. (TV2 070901).

Nydanskere overfaldt unge mænd

Holbæk: På vej hjem fra en skolefest tidligt lørdag morgen blev fire unge mænd overfaldet, mens de ventede på toget. Overfaldet skete, da en gruppe på seks unge indvandrere var ved at smadre en indkøbsvogn. En af indvandrerne ville have en af de ventende unge mænd til at sætte sig op i indkøbsvognen, og da han ikke ville det, fik han flere spark i ansigtet. Overfaldene fortsatte på perronen og senere i toget. (Holbæk Amts Venstreblad 110901).

Nydanske bander gør danske piger voldelige

Omkring 500 danske piger over hele landet er stærkt voldelige, og som oftest er det danske piger, som holder til i indvandrerbander. (Ungdomsmagasinet Chili Sept.01).

En nydansk gadebande: 35 gaderøverier

Næstved: Kommunalpolitikere håber nu på, at forældrene til den såkaldte lillebrorbande nu får øjnene op for de følger, det får, hvis børnene bliver grebet i ny kriminalitet. Ifølge politiet er børnene fra én familie skyld i 35 gaderøverier siden maj. Forældrene har set passivt til, mens børnene hærgede i byen. (Regionalen Næstved161101).

Stukket ned da han blandede sig

Aabenraa: En 20-årig mand var i livsfare, efter at han blev stukket ned på åben gade. Hans ene lunge er perforeret, og knivstikket med en 20 cm lang dolk er trængt ind meget tæt på hjertet. Anledningen synes at være, at han havde bedt nogle unge dæmpe sig, da de stod i vildt skænderi foran en pizzabar. Gerningsmanden er udlænding, 16-21 år med sort hår og ikke særlig høj.

(Text-TV2 130102).

Jaget på livet af nydansk bande

København: Michael er dørmænd på et diskotek. Den senere tid har en gruppe unge med indvandrerbaggrund jagtet ham, da han tidligere har afvist dem på et diskotek i Indre By. Med knyttede næver har de unge opsøgt ham privat og truet ham på livet, for Michael har trådt på deres ære.

(JP København 210102).

Danmarks næststørste by hærges af bander

Århus: Her er antallet af gaderøverier og -overfald inden for de seneste fire år steget med 50 procent, og alene i 2001 var antallet af anmeldte overfald vokset 25 procent i forhold til året tidligere.

(Ekstra Bladet 250202).

16-årig sparket til ukendelighed af 15 nydanskere

Århus: Den 16-årige og et par kammerater var tidligt søndag morgen på vej hjem fra en fest, da de mødte en gruppe unge indvandrere, som begyndte at slå løs på en af hans venner. Han lagde sig imellem, men opnåede blot, at al bandens vrede gik ud over ham. Han blev slået og sparket utallige gange i ansigtet, så han er hel ukendelig.

(Ekstra Bladet 250202).

Konfirmander overfaldet af nydanskere

København: En gruppe på otte piger og drenge, der fejrede blå mandag på Dyrehavsbakken, blev sparket og puffet til af en flok på cirka 20 andengenerations-indvandrere i alderen 13-16, da de var på vej gennem skoven. De fik stjålet mobiltelefoner og andre værdier.

(BT 270302).

Politiet og de sociale myndigheder er magtesløse overfor nydanske bander

Århus: Myndighederne erkender nu, at de er magtesløse over for grupper af svært kriminelle - hovedsageligt indvandrerbørn. »Det bliver sværere og sværere at

tro på, at vi kan redde dem. Det er nok allerede for sent«, siger chefpolitiinspektør Kurt Wollesen, Århus Politi. I 2001 steg antallet af sigtede unge under 15 år fra 252 til 282 samtidig med, at det samlede antal sigtelser voksede fra 754 til 1073.

(Jyllands-Posten 060302).

Tivoli mandsopdækker gadebander

Århus: Straks fra sæsonåbningen har Tivoli Friheden i Århus lanceret en såkaldt »nul-tolerance«-politik målrettet mod unge ballademagere af specielt udenlandsk oprindelse. Indenfor de første dage blev der allerede givet karantæner til ti nydanskere. »Vi oplever, at de springer foran i køerne, skubber til alle, og hvis nogen stiller spørgsmål til deres optræden, står de lige pludselig sammen i store grupper og virker truende«, fortæller direktør Carsten Ernst Nielsen.

(Jyllands-Posten 230402).

15 årig fængslet for gaderøverier

Måløv: Endnu en bølge af gaderøverier mod børn og unge har fået kriminalpolitiet i Gladsaxe til at skærpe indsatsen. En kun 15-årig dreng blev varetægtsfængslet for en række gaderøverier i Måløv. Sammen med en 17-årig kammerat har drengen mindst tre gange truet børn til at aflevere mobiltelefoner og andre værdier.

(Jyllands-Posten 030502).

Tre nydanske drenge bag overfald

Holbæk: En 18-årig mand, der cyklede en tur på sin mountainbike i kvarteret omkring Mellemlang blev offer for tre drenge grove overfald. Drengene, der er af udenlandsk herkomst, passede cyklisten op, slog ham flere gange og stjal så cyklen. Danskeren blev kørt på skadestuen.

(Holbæk Amts Venstreblad 280502).

Drengegruppe overfaldt 13-årig

København: En bande på 10 drenge i alderen 13-15 år overfaldt en sagesløs 13-årig dreng i Fælledparken i København. Han blev slået og sparket med bl.a. en flækket læbe til følge, og fik stjålet sin jakke.

(Ritzau:210502).

Syv nydanskere overfaldt dansker

Holbæk: En 20-årig mand var på vej ind på restauranten på La Grand, da syv mænd med udenlandsk udseende stoppede ham i døren, hvorefter de trak ham udenfor og gennembankede ham. Han blev trukket hen ad fortovet, sparket og slået, og til sidst efterladt med mange alvorlige skader efter den fuldstændigt umotiverede vold.

(Lokal Fokus 070502).

Verden Rundt

Sverige

Manglende dialog

Redaktøren af bladet "Blågula frågor", Jan Milld, skildrer i sin nyeste bog *Dialog om indvandringen?* de groteske oplevelser, han har haft i de år, han har forsøgt at få en saglig debat om indvandringen i gang med medier og politikere.

På trods af, at der nu er ca. 1,6 mio. indvandrere og efterkommere i Sverige, dvs. nær 20% af landets befolkning, har denne udvikling aldrig været til høring hos det svenske folk.

Den svenske statsradio erklærer åbenlyst, at den har to undtagelser hvad angår upartiskhed; de gælder "fremmedhad og racisme". Milld bemærker, at Voltaires udtalelse om at være rede til at gå i døden for en modstanders ret til at ytre sig synes at have vendt sig til sin modsætning i Sverige: her er mediernes ledere rede til at gå meget langt for at hindre meningsmodstandere i at ytre sig. Man kan med Millds ord åbenbart ikke både have et politisk "projekt" og gå ind for ytringsfrihed. En af delene må komme først. De svenske magthavere har truffet deres valg, og ytringsfriheden og demokratiet må vige.

Milld troede, at da han i midten af halvfemserne trådte frem som progressiv eller "human" indvandringskritiker med rod i arbejderklassen (han er buschauffør) og med saglig kritik blottet for ekstremisme, ville magthaverne ikke fortie og stemple ham, som de havde stemplet andre indvandringskritikere. Med han blev genstand for præcis den samme mudderkastning, som tidligere kritikere var blevet udsat for.

En almindelig stempling, han ofte blev udsat for, var beskyldning om at "mene det samme som" (en eller anden tidligere stemplet kritiker). Det fik ham til at spørge nogle ledende meningsmagere, der havde afvist at debattere med ham med henvisning til hans usympatiske holdninger, om det efter deres opfattelse overhovedet er muligt at pege på problemer med indvandringen eller tale for en mindsket indvandring uden at være "racist" eller noget lignende odiøst: "Findes der nu, eller har der tidligere været, nogen som helst organisation i Sverige, som plæderer for mindsket indvandring på en acceptabel måde? Findes der noget sådant parti, i noget land, som gør det?" Selvfølgelig kunne ingen i den svenske elite pege

på en sådan gruppering, for kritikerens fæton at argumentere på er altid bare en undskyldning for at afvise dialog; det er kritik af indvandringen, man pr. definition afviser.

Denne stempling viser med Millds ord, at man ikke er i stand til at skelne mellem et normativt og et deskriptivt udsagn. At gå efter en indvandringskritikers holdninger er som at skælde ud på en meteorolog, der varsler dårligt vejr. Men selv en anerkendt migrationseksperter som Gunnar Jervas er blevet beskyldt for at opfordre til vold, blot fordi han har beskrevet, hvor voldeligt et multikulturelt samfund er!

Blandt de mange skarpe og klarsynede formuleringer i Millds bog må til slut citeres følgende ord om Over-Sveriges civiltourage:

"Det er let at være modig bag efter. Efter Hitlers død og Nazi-Tysklands fald er alle anti-nazister.

Det er også let at være modig på afstand. Mod undertrykkelsen i Iran står hele den svenske kulturelite samlet.

En helt anden sag er det at være modig her og nu, når det kan betyde risici for én selv, når det kan betyde at man personligt må betale en pris..."

Fremmedterror

I Sverige trues kørelærere af indvandrere, hvis disse dumper. En eksaminator som dumpede iranske studerende på en tandlægehøjskole blev også truet. Det samme sker for fodboldspillere, som dømmes indvandrerhold.

På skolerne hærger de fremmedes trusler mod lærerne, der fx får deres bildæk skåret op. Og årligt er der i Sverige ca. 10.000 ildspåstøtninger på skoler, altoverskyende i indvandrerområder.

(Kilde: J. Milld: Dialog om indvandringen?).

Danskheds-tilsviner på svensk visit

Suzanne Brøgger, der kalder sig forfatter og anser sig som Karen Blixens reinkarnation, men som i virkeligheden blot er en rædselsfuld parodi, holdt 6. februar i Stockholm en brandtale mod sit fædreland og landsmænd. Uddrag (ifølge Expressen 7/2 02): "Jeg kommer med dårlige nyheder: Der er sket noget frygteligt i Danmark. Men I må ikke anklage budbringeren. Jeg kommer med skammen." - "Ingen i Danmark ønsker den gamle regering tilbage. Folkeviljen

krævede noget nyt. Hvad fik man? En pest." - "'There is something rotten in the state of Denmark'. Men hvad? Sygdomsmetaforen er desværre relevant eftersom det nye overordnede politiske mål er at få så mange danskere som muligt på sygehuset. Ingen skal vente længere. Sundhedssektoren er åbenbart de danske vælgers højeste prioritet. Og nu er den nye regering rede til at rive hele samfundets finmaskede netværk op - miljø, kultur, forskning, uddannelse - så danskerne kan komme ind på sygehuset. Vort højeste ideal! Problemet er, at den sygdom danskerne lider af kan ikke kureres på et lasaret." - "Fremmedfrygten sagde nej til euroen og fortsætter i samme toneleje med nye forbehold over for asylansøgere og nedskæringer i u-landsbistand. Den nye regering udformer nye love som yderligere skal indskrænke flygtninges og indvandreres fri- og rettigheder. Til den nuværende stramme asylpolitik og diskrimination på arbejdsmarkedet føjes nu statstvang, statens indblanding i personlige forhold såsom ægteskab og familieforhold, retten til et modersmål. Disse indgreb kombineres med - dels nedlæggelsen af Centret for Holocauststudier - for man skal jo ugerne huske for meget - samt nedlæggelsen af Menneskerettighedscentret som en uafhængig instans. Det kan ikke være mere skammeligt."

I det sidste har kællingen i det mindste ret - en mere skammelig og illoyal misrepræsentation af ens eget land over for andre skal man vist lede længe efter!

Indvandringsomkostninger i frit fald

Den samlede udgift for indvandringen i Sverige udregnedes i år 2000 af universitetslektor i erhvervsøkonomi Lars Jansson. Den nåede da op på 261,3 milliarder sv. kr. om året. Erfaring fra tidligere år tyder på, at indvandrerne selv betaler omkring 10 % af samfundets skattefinansierede udgifter, hvilket vil sige, at de svenske skatteborgere hænger på 235 milliarder årlig.

I tillægsbudgettet har man år efter år afsat store summer til indvandrere i forskellige sammenhæng. Alene tillægsbudgettet i år giver 888 millioner til forskellige formål inden for indvandringen.

Den 1. januar 2003 træder et nyt bistandsprogram i kraft for de indvandrere som er over 65 år og som ikke har ret til andet end socialbidrag. Støtten er mere rundhåndet end socialbidragene og beregnes på kort sigt at ville koste 700 millioner med en stigning på 40 til 200 mil-

tioner på længere sigt.

Dette vil dog næppe slå til, når først rygget går, at man som ældre indvandrer kan få dobbelt så meget som de svenske pensionister, der hele arbejdslivet igennem har betalt for sin pension. De indvandrede gamlings eventuelle ejendomsbesiddelse berører ikke støtten.

På grund af administrative vanskeligheder ser loven om ældreforsorg bort fra om de indrejste gamlinger har ret til pension i hjemlandene. Det betyder at indvandrerne kan rejse ned til hjemlandene for at hæve deres pension dér og så vende hjem til "bosættelseslandet" Sverige eftersom ÆFS (Ældreforsorgen) tillader 3 måneders ophold i udlandet uden at støtten mindsker.

Masser af svenske skattepenge går også til de skadeserstatninger som i henhold til retsafgørelse kan tilfalde familied medlemmer i familier, hvor faderen har mishandlet både børn og hustru. For øjeblikket udredes to tilfælde hvoraf det ene drejer sig om syv børn som kræver en halv million i skadeserstatning. I det andet tilfælde er manden dømt til 5 års fængsel og betaling af 2 millioner kr. i skadeserstatning.

Hvem der må punge ud ved vi alle!

Ved sådanne domme står det klart for de fleste, at den dømte må udvises og fratages sin eventuelle svenske statsborgerskab. Den nuværende lov om statsborgerskab vedtoges i 2001 og er ikke helt klar på dette punkt:

Den som ansøger om svensk statsborgerskab skal opfylde nedenstående krav:

1. Kunne styrke sin identitet.
2. Være fyldt 18 år
3. Have permanent opholdstilladelse i Sverige
4. Have boet i Sverige i mindst 5 år, dog kun 4 år hvis man er statsløs eller flygtning.
5. Have opført sig ordentligt og ikke begået nogen forbrydelse.

I loven står: hvis en person får svensk statsborgerskab og det siden kommer frem, at han eller hun har opnået dette ved at opgive falsk identitet, kan svenske myndigheder tilbagekalde statsborgerskabet. Man skulle næsten tro, at det er en fremmed myndighed og ikke den svenske stat som har formuleret loven!

Det naturlige ville jo være at statsborgerskabet ubønhørligt tilbagekaldtes når betingelserne ikke var til stede eller hvilede på falsk grundlag. Hvad angår punkt 5 er det rimeligt at forbrydelser begået efter erhvervelse af statsborgerskab også bedømmes som en uopfyldt betingelse.

80% af de groveste forbrydelser i Sverige begås af udlændinge med mere eller mindre tilknytning til Sverige, hvilket betyder en uhørt belastning af de svenske skatteborgere. Domstolene har gjort det til kutyme at undlade udvisning af selv de værste forbrydere. Man kan spørge sig selv hvorfor?

Det ville have en enorm præventiv virkning hvis loven tillod tilbagekaldelse af statsborgerskabet og hjemsendelse til hjemlandet med den svenske dom i lommen, så at hjemlandets myndigheder kunne stå for straffen. Det er jo det de svenske myndigheder anstrenger sig for, når det gælder svenskere dømt i udlandet.

Hvad er meningen med at vi svenskere skal betale for langvarigt fængselsophold, når den dømte skal udvises bagefter? Har vi i Sverige nogen som helst nytte af den rehabilitering som fangen gennemgår, når han vender tilbage til sit hjemland? Naturligvis ikke! Det vi svenske skatteborgere får ud af det er derimod en kæmperegning.

Nu lader man i stedet for de dømte udlændinge blive i Sverige på grund af de tilknytninger som de har lov at skaffe sig under fængselsopholdet med børneavl med mere for at sikre sig at de kan blive.

Der snakkes så meget om menneskerettigheder til at få asyl hvor man vil. Men gælder der ingen menneskerettigheder for de mange mennesker, der bor sammen i en nation og vil gøre sin ret gældende at de kan bestemme hvilke indvandrere man vil have inden for sine grænser som arbejdskammerater og naboer?

G. Johnsen

Naragtig hjemsendelsesbeslutning

I april blev en meget omdiskuteret sag om 4000 irakiske kurderes ophold i Sverige afgjort: De skulle afvises. De savnede nemlig gyldig asylgrund. Sverige har tilmed en transitaftale med Tyrkiet om dem, så de kan nå Irak ad landvejen. Så langt så godt. Er en kursændring virkelig på vej i Sverige?

Ak nej: Hjemvenden er helt og holdent "frivillig", idet man "ikke kan afvise dem mod deres vilje"! På spørgsmålet om, hvor mange man da regnede med ville tage hjem, lød svaret fra de ansvarlige: "Formodentlig ingen"...

Dette er altså en svensk afvisning: "Vil du være sød at tage hjem? Men du behøver det selvfølgelig ikke, hvis du hellere vil have det bedre her uden arbejde end hjemme med et ubekvemt arbejde."

(Kilde: No-kay gruppen).

Norge

97,6% imod indvandringspolitikken

Stadig flere nordmænd er kritiske over for den førte fremmedpolitik. I norsk TV2s program Holmgang den 17. april, som handlede om indvandringspolitikken, udtalte professor Unni Wikan, at myndighederne har svigtet ved deres naive holdning til indvandring og integration. I programmet fik seerne lov til at ringe ind med et ja eller nej til spørgsmålet: "Har du tillid til vor indvandringspolitik?" 97,6% svarede nej. 2,4% svarede ja!

(Kilde: www.norskultur.net).

Ressourcespild på Oslo-somalier

De problemer, som borgerne i Oslo oplever med de 4000 somaliere i byen, skal der nu bødes på med regeringstiltag øremærket somaliere. Seniorrådgiver Torstein Rudi fra Barne- og familiedepartementet udtaler: "Somaliere er en marginaliseret gruppe, som vi må finde tiltag for at hjælpe. Problemerne er akutte, så vi må komme i gang så hurtigt som muligt."

Imidlertid er tilvæksten i antallet af somaliere stadig så stor, at hjælpen måske ikke rækker til dem alle. Én ting er sikker: Omkostningerne ved at have disse få tusinde somaliere i Norge kunne have været brugt til at hjælpe millioner i Somalia.

(Kilde: Aftenposten 21/3 02).

Strafbar oplysningsvirksomhed

Den 6. maj fik Jarle Synnevåg, tidligere forsker ved det norske Forsvarets forskningsinstitut, en bøde 10.000 kr. for overtrædelse af den norske racismeparagraf. Han har angiveligt "forhånet og skabt ringeagt for personer med tilhørighed til islam", fordi han i næsten 9.000 indlæg på internettet har advaret mod islam og dens fremtrængen i Europa. Rammende har han således konstateret, at "islam er ingen kultur, kun barbari", og at "muslimer giver ingen retssikkerhed der hvor de har magt, de truer til og med retssikkerheden der hvor de kun er et lille mindretal."

Synnevåg opgiver heldigvis ikke sin oplysningsvirksomhed på grund af dommen, men taster flittigt videre.

(Kilde: Dagsavisen 9/5 02).

Tyskland

Mørketal - og mørke perspektiver

Op mod 1,5 mio. udlændige lever p.t. illegalt i Tyskland, og hvert år kommer endnu 100.000 illegalt ind i landet. Det er altså oven i de 7,3 mio. udlændinge, hvis ophold er lovligt. Hosstående diagram vi-

ser FN-demograf prof. Herwig Birgs prognose for befolkningssammensætningen i Tyskland fra år 1998, 2030, 2050 og 2080 (hvide søjler = tyskere, sorte søjler = indvandrere).

(Kilde: Nation & Europa 2002 nr. 5).

Folkelig modstand

Et flertal på 52% af tyskerne er ifølge en meningsmåling af den opfattelse, at der er for mange udlændinge i deres land. Kun 4% mener, at der er for få.

(Kilde: Nation & Europa 2002 nr. 5).

Fængslende berigelse

Delstaten Hessens justitsminister har udtalt, at de samlede omkostninger for fremmede i tyske fængsler ligger på mindst 600 mio. euro årligt. I Hessen er 45% af de indsatte i fængslerne fremmede. I Baden-Württemberg er tallet 35,9%, i både Berlin og Bayern 33,9% og i Nordrhein-Westfalen 30%.

(Kilde: Nation & Europa 2002 nr. 5).

Overflødige "Green Cards"

De meget omtalte "Green Cards", der skulle lokke computereksperter til Tyskland, har pga. konjunkturændringerne den effekt, at foreløbig hver tiende indrejste har måttet søge nyt arbejde. Altså næppe nogen god investering - selvfølgelig rent bortset fra, at næsten 60.000 arbejdsløse tyske ingeniører venter på omskoling!

(Kilde: Nation & Europa 2002 nr. 1 og 2).

Holland

Penge ud af vinduet

En undersøgelse blandt 17.000 udlændinge, der har deltaget i det sprogkursus i hollandsk, som siden 1998 har været obligatorisk for alle nyankomne, afslører, at ca. 60% af dem, der har modtaget 600 sprogtimer, stadig næppe kan tale ét ord hollandsk. Vel at mærke koster denne sprogundervisning Holland 250 mio. euro om året.

(Kilde: Nation & Europa 2002 nr. 5).

Finland

Foregangslandet i nord

Den officielle finske indvandringsstati-

stik ligger på internetadressen

www.utu.fi/erill/instmigr/eng/e_07.htm.

Bl.a. kan man heraf se, at den samlede indvandring af ikke-finske statsborgere fra Afrika og Asien i perioden 1980-1999 er mindre end 30.000 personer.

Grækenland

Belastet frontliniestat

Grækenland er blevet invaderet af en million illegale indvandrere, og flere kommer daglig ind i landet. Den mest indlysende konsekvens heraf har været stræk stigning i alvorlig kriminalitet såsom mord, tyverier, overfald, narkohandel m.m.

En anden vigtig konsekvens af indvandringen har været en stigende arbejdsløshed blandt grækere, især i de lavere rangerende jobs. En studie fra Athens universitet viser, at for hver fem illegale indvandrere, der kommer ind i landet, mister to grækere deres arbejde. Denne invasion har desuden betydet, at den græske arbejderklassens indkomster er mindsket med 37%. Per capita-indkomsten på landsplan er faldet med 6% pga. masseindvandringen. Men først og fremmest har den altså betydet, at de fattige grækere er blevet relativt fattigere i forhold til de velstående befolkningsdele.

(Kilde: www.metopo.gr).

Frankrig

Multikulturelle nytårsfestligheder

I Strasbourg, sæde for Europaparlamentet, måtte 50 biler skrottes efter at de nytårsaften var blevet smadret af hængende udlændinge. Også containere stod i flammer. Fire betjente blev såret af skud. Pressen søgte forudsigeligt at skjule, at uromagerne var udlændinge, i stedet talte man om "unge, "socialt problemområde" osv.

(Kilde: Nation & Europa 2002 nr. 2).

Belgien

Organiseret fremmedkriminalitet

De 223 kriminelle organisationer, som politiet i år 2000 opdagede i Belgien, havde tilsammen en indtjening på 1,2 milliarder Euro. Organisationernes ledere var for 55 procent vedkommende ikke belgiske statsborgere. Af dem udgjorde albanere den hurtigst voksende gruppe.

(Kilde: Vlaams Blok magazine 2002 nr. 4).

Italien

Islamisk lov indført

I marts viste italiensk tv to islamiske patienter på et offentligt hospital. Den ene havde fået skåret fire fingre af ifølge dom af sine trofæller, den anden hele hånden for begået tyveri og dømt efter islamisk lov i Italien! De bliver begge behandlet på italienske skatneyderes regning på de offentlige sygehuse, og de så ud til at være godt tilfredse. Den arabiske kommentator mente, de var blevet dømt retfærdigt, for de havde stjålet uden at de havde haft behov for det.

Vi kan vente os at det samme vil ske (eller er sket) i Danmark, Norge og helt sikkert også i Sverige, hvor de åbenbart ikke kan få nok af islamiske indvandrere.

G. Johnsen

Australien

Muslimsk vold mod ikke-muslimer

Michael Ireland fra Assist News Service (ANS), USA, rapporterer fra Australien om muslimers overfald på kristne og andre ikke-muslimer i australske asylcentre. Det drejer sig om tilfælde af stenkastning og anden slags vold samt seksuelle overgreb af islamiske fanatikere.

Reza er navnet på en iransk kristen, som mistede synet på det ene øje, da en gruppe afghanske muslimske mænd kastede sten på kristne på vej ud af spisesalen i et asylcenter i byen Woomera.

En anden kristen blev sparket ned og fik sit kors i en halskæde flået af.

En 18-årig kristen servitric blev i en spisesal overdænget med tilråb fra muslimske mænd, som kaldte hende en "uren og en beskiddt vantro", som ikke burde have lov til at servere mad for muslimer. Da hun prøvede at tale dem til fornuft, blev hun væltet omkuld, sparket og ydmyget.

En blind kristen blev slået ned af muslimske mænd, som udtømte sine ekskrementer på ham, hvorefter de efterlod ham i et aflåst toilet.

Ikke-muslimske piger har været udsat for grov seksuel chikane, fordi de ikke bærer islamisk slør. Døren til deres opholdssted er blevet oversmurt med afføring, og en lokal islamisk mullah har erklæret jihad mod en bestemt kristen gruppe i Port Hedland asylcenter.

Hovedparten af asylansøgere i Australien er muslimer, og det er de ekstreme shia-muslimer, især fra Iran, Afghanistan og Irak, som står bag den beskrevne vold.

Det er ikke kun kristne, der lider overlast. Særligt slemt går det dog ud over ny-

omvendte kristne, som nægtes adgang til f.eks. køkkenfaciliteter, da de betragtes som urene og vantro.

Trods protester fra den kristne kirke i Woomera, Curtin og Port Hedland, hvor der er asylcentre, synes myndighederne magtesløse i forsøget på at beskytte ikke-muslimerne. Således må kristne grupper holde deres møder i yderste hemmelighed, da myndighederne ikke kan garantere for deres sikkerhed, og der håndhæves strenge restriktioner for udøvelse af kristne handlinger, f.eks. dåb.

Situationen blandt de ikke-muslimske grupper er desperat, og der rapporteres om flere tilfælde af selvmordsforsøg på grund af hele dette trauma.

De chokerende rapporter fra Australien er blevet offentliggjort i både den australske avis "The Age", i BBC og hos Amnesty International og har rejst en debat om hele den australske indvandrerpolitik.

Uvilkårligt rejser sig spørgsmålet: Hvordan ser det mon ud i de europæiske asylcentre, i USA og andre steder i den civiliserede verden? Er den islamiske fanatisme, vi hører om fra Australien, et isoleret tilfælde eller giver det os en strømpil for, hvad det er for dømmelige kræfter, der står bag islam?

Det blødsødne konsensus-Danmark foreslår dialog, men er det i virkeligheden ikke det samme som at føre dialog med djævelen selv?

Jørn Nielsen

Forbilledlig interneringspolitik

Efter at godt 200 flygtninge – for det meste af afghansk herkomst – har sultestrejket mod betingelserne i de afsides flygtningelejre i det centrale Australien, afviser premierminister John Howard stadig kritik af landets flygtningepolitik. Som han siger, afspejler kritikken "ikke ubetinget den offentlige mening". Tvangsintrerning i lejre af asylsøgere skal også fremover anvendes – en politik, som i øvrigt blev indledt af det socialdemokratiske Labour-parti i 1996. Australien har endog nyligt strammet sin flygtningepolitik – fremover kan man kun søge asyl efter at have nået fastlandet, og sødygtige flygtningeskibe skal afvises.

Pga. Howards forbilledlige politik er formanden for det indvandringskritiske parti "One Nation", Pauline Hanson, trådt tilbage som partileder, idet hendes vælgere er tilfredse med Howards kurs. Men Hansons politiske indsats har vel at mærke været en succes, idet hun siden 1996 har bragt de andre partier på rette vej.

(Kilde: Nation & Europa 2001 nr. 11/12, 2002 nr. 3).

Bøger og tidsskrifter

Ikke se, ikke høre, ikke tale...

Helle Merete Brix og Torben Hansen (Red.):

Islam i vesten – på Koranens vej?

(Forlaget Tiderne Skifter, 2002. 328 sider. 275 kr.)

Denne bog burde læses af alle der ønsker reel information, og den fungerer som en kraftig advarsel. Dette vil dog næppe gøre indtryk på de sidste 35 års magthavere – i deres totale mangel på fornuft. Kritik af deres handlinger læses slet ikke, men ignoreres totalt. Stupiditet og »bedreviddende« arrogance følges ofte ad...

Ifølge forordet opfatter bogens forfatter »politisk islam« som en alvorligt trussel, især mod Europa. De 11.000 nye moskeer i vesten i løbet af kun 25 år taler et tydeligt sprog. Bekymringen skyldes ikke nødvendigvis modvilje mod at give disse nye »medborgere« en forfatningssikret religionsfrihed, men snarere utryghed over hvilke organisationer der står bag dem. (Man kunne måske også tilføje, at deres indtrængning i vore lande beviser at der enten er noget galt med vore landes forfatninger – eller med hvorledes disse fortolkes.)

Politisk islam kaldes for »islamisme«, men kaldes i bogen også for fundamentalisme, ifølge forordet begrebsforvirring, idet det sidste menes snarere at betyde ortodoks eller konservativ. Men i praksis er det svært at skelne, for slutresultatet er ens: Islamisme er sharia indført fra oven af magthaverne, mens fundamentalismen gradvist indfører sharia fra neden....

I løbet af 30 år vil de islamtroendes antal være steget til 3 milliarder, og en stor del vil søge mod Vesten – i forordet spørges om Europa kan bevare demokrati og ytringsfrihed trods en folkevandring? (Svaret må efter min mening blive: Nej, derfor må vi totalt afvise den!)

Vestens såkaldte islamforskere har i stort omfang ladet sig korrumpere: På forræderisk vis undlader de at modsige påstandene om, at Koranens tilblivelse skyldes Allah selv, skræmt vigende tilbage for at såre muhamedanernes følelser. Denne yderst farlige gren af kulturrelativismen kan bane vej for sharia i Vesten, dersom

udviklingen fortsætter.

Hellig krig og verdens Erobring er obligatorisk i islam, og derfor er terror også obligatorisk. Der findes sekulariserede muhamedanere, men da de ingen støtte har i Koranen eller Hadith, er det tåbeligt at håbe på noget fra den kant.

Enhver kritik af denne racistiske religion bliver frækt af dens toneangivende talsmænd og spytslikkere stemplet som »racisme«. Ofte kan islamkritiske bøger ikke udgives, fx i England, forlagene tør ikke – en ren skændsel for vesten. Det værste er, at de meningsdannende kredse støtter islamismen med nonsens om, at islamkritik er »fremmedfjendsk højreekstremisme«, og dermed censurerer denne kritik ved at bringe den i vanry.

Et opgør med islamismen er uafvendeligt, hvis ikke denne kæmpeløgn skal komme til at herske over hele kloden. Selve Vestens eksistens er en fornærmelse mod islam, og derfor må en politisk, om nødvendigt militær kamp føres mod islamismens støtter. Ifølge Lars Hedegaard må islam opgive den tektnære tolkning af Koranen for »at indføre denne tro i et moderne, sekulariseret, rationalistisk og demokratisk samfund med klare skel mellem religion og politik, mellem videnskab og tro, og mellem tro og teologi«.

(Ærligt talt: det er utroligt naivt at tro, at Vesten skulle kunne udløse en sådan reformation indenfor islam!)

I »Den 11. september som historie« redegør Hedegaard på udmærket vis for den evige islamiske terrorismes historiske grundlag, der førte til denne rædselsdag. Myten om, at terrorismen intet har med det egentlige islam at gøre, punkteres grundigt. Når fri tænkning er forbudt og utænkelig, er vold eneste løsning. Konsekvent overformering fører til overbefolkning, og regimerne kan på dette grundlag ikke forbedre samfundsforholdene, der bliver stadig værre, og ekstremistiske »løsninger« får vind i sejlene. Demagoger har let spil i islam... ikke sært, når Koranen, der påstås at være »Guds egne ord«, i sig selv er fuld af demagogi og anbefaling af terror mod anderledes tænkende. Og da grundlaget for påstandene om koranteksternes guddommelige herkomst er yderst tvivlsomt, må islamisterne ty til trusler, vold, censur, islamofobi- og racismebeskyldninger samt krav om særundervisning for deres børn for at skjule, at denne såkaldte religion reelt er en primitiv, rent menneskeopfundet ondskafuld ideologi.

Men det er betegnende, at den såkaldte folkeretseksperter, Ole Espersen (og andre politisk korrekte) benægtede, at 11. september var en krigshandling – det var blot grov kriminalitet! USA's nødvendige indsats i Afghanistan afslører dette som afsindigt vås.

(I bogen hævdes, at antallet af indvandrede muhamedanere udgør 12,5 millioner. Fra anden kilde meldes, at der mellem 1970 og 2000 indvandrede mindst 25 millioner af dem. At muhamedanere i DK »kun« udgør 170.000 af de indvandrede 430.000 er vist også tvivlsomt?)

I kapitlet »På Koranens Vej« af Helle Merete Brix fortælles den pinlige historie om den radikale partiledelses enorme beredvillighed til at optage muhamedanere helt ukritisk uden at undersøge deres baggrund. Det viste sig, at flere af dem var medlemmer af den fundamentalistiske verdensorganisation Minhaj-ul-Quran med hovedkvarter i Pakistan, der fuldt ud går ind for en islamisk verdensstat med sharia, det barbariske islamiske retssystem – med dødsstraf for blasfemi og frafald fra islam, og ihjelstening af kvinder for utroskab. Organisationens leder, Tahir ul-Quadri, hører til de ledende reaktionære kræfter, der fremmer fundamentalisme og islamisme i hele verden, også i Vesten. Men partiledelsen støtter skam disse nye medlemmer fuldt ud. Yderst beskæmmende – selv for et udpræget antinationalt danskerhaderparti. (Globalisterne er sandelig forhippede på at få deres ny verdensorden!)

I kapitlet »Islam og friheden« redegør den ægyptiske dissident Walid al-Khachab på glimrende vis for, hvorfor ingen af de islamistiske oppositionsbevægelser er spor mere demokratiske eller frisindede end de pt. herskende, da sammenblandingen af politisk og religiøs magt er lige så obligatorisk for dem. »Regeringsmagten tilhører kun Gud«, er den evige parole. Opposition eller oprør i islamiske lande vil aldrig være sekularistisk. Det religiøse tyranni vil altid kvæle ethvert tilløb til fri tænkning...

Det er derfor også vanvid og illusion at tro, at man kan integrere muhamedanere i vestlige samfund, hvis disse skal bevare friheden – men Haarder tror det stadig, til trods for, at alle sekulariseringsforsøg af muhamedanere i moderne tid er totalt mislykkedes! (Det eneste de nyttige idioter skaber i vort sekulære samfund, er en stadig voksende religiøs stat i staten!)

Kemal Atatürk, det »moderne« Tyrki's fader, indførte fascisme (omtrent samtidig med Mussolini) – ikke demokrati, tankefrihed og individualisme.

(Disse ting kvæles nu i Vesteuropa af multi-kulti-ideologerne, bl.a. ved hjælp af det hykleriske stikkerbureau i Wien. Det

foregiver at bekæmpe neofascistiske tendenser, men dets egentlige formål synes at være at kvæle al kritik af den fascistiske »religion« Islam...)

Europas befolkning anno 2100?

I kapitlet »Klansolidaritet og åbenbaring« af Torben Hansen skildres Islams tidlige historie, oprindelsen som stamme- og plyndringsfællesskab. Hvorledes denne religiøse konstruktion sikrede politisk magt ved at helliggøre denne, og tillige helliggjorde evig aggression ved at stemple alle andre religioner som hedenskab og senere forfalskninger af et oprindeligt oldtids-islam! Dette åndstyranni fungerer således, at alle tyranniserer alle ved hjælp af skriften, hvilket forhindrer frafald og frigørelse. Vestlige historikers forskning har påvist, at Islam er ren konstruktion, senere epokers omfortolkning eller nyproduktion af sagn og ideer, hvilket rimer meget dårligt med påstandene om Koranens guddommelige herkomst...fx har begrebet sharia overhovedet intet med Muhammed (endsige Allah) at gøre. Det hele er altså ulemas (de skriftkloges) evige tyranni – kaos og anarki på den ene side vekslede med magthavernes skalten og valten på den anden – op gennem hele Islams historie, altsammen legitimeret som »Guds plan«...

Underkastelsesreligionens fremmarch i Vesten – der netop virker gennem skabelse af kaos – må standses, ellers er vor civilisation dødsdømt.

I kapitlet »Hellige terroristers stat i staten« påviser Helle Merete Brix gennem talrige eksempler og beskrivelser af fundamentalisters og islamisters organisationer og sympatisører, at det er aldeles tåbeligt at tro, at terrorismen intet har med et ellers »fredeligt« Islam at gøre. Stort set alle muhamedanere, og i hvert fald alle de organiserede, er enten aktive eller potentielle støtter og sympatisører for det evigt voldelige Islam – også selv om de fleste udgiver sig for at være moderate – volden er kun et spørgsmål om tid og antal. Net-

værket er på plads, det vokser og vokser, og det udgør en tikkende bombe under Vesten. Om 10-15 år kan det være for sent... Europa har mistet sin sans for fare. (Og vi realister ved, at Vesten kun kan vinde ved at fordrive netværket...)

Eftergiveness overfor korandyrkerne får vore samfund til at skride; sharia'ens gradvise indførelse betragtes utroligt nok om »frisind« og »ligeret« af de »politisk korrekte«, selv om den vestlige regel om lighed for loven derved sættes ud af kraft. Før eller senere vil denne særstilling for muhamedanerne føre til stening af kvinder som straf for utroskab – her i Europa! Kravene er allerede fremsat...

Generelt set tager vores forræderiske åndsgnom-elite i stigende grad hensyn til muhamedanernes »gudslove« og disses krav om generel kvindeundertrykkelse. Bl.a. med mildere domme for såkaldte »æresdrab« – domme der istedet burde skærpes! Fordi kønsfascisme er racisme mod halvdelen af menneskeheden...

I England foregår det ganske særligt afsindigt; til trods for, at lederen af »den overordnede sharia-domstol«, hr. Omar Bakri, har opfordret til mord på hele to premierministre, John Mayor og Tony Blair, er han hverken sigtet eller udvist! Det engelske folk er helt underkuet, og den islamistisk/fundamentalistiske infiltration i landet er enormt organiseret. Vi kan kun konstatere, at England er regeret af komplet uduelige politikere...

Generelt optræder europæerne med en art selvopgivelse og misforstået tolerance. Overfor de totalt intolerante...

Alt imens Europas politikere og dummy-elite stadig vrøvler om integrering, citeres en socialarbejder for følgende: »Alle troede, at anden og tredje generation af tyrkere i Tyskland ville overvinde deres forældres og bedsteforældres vanskeligheder med integrationen. Men præcis det modsatte er sket.«

Kun tåber eller forrædere enten tror på eller lader som om de tror på de islamiske organisationers ord om tolerance, frisind, menneskerettigheder, demokrati og respekt for den sekulariserede stat; vi andre ved at det er taqiyya, forstillelse, anbefalet i Koranen som middel til at narre de vantro. Europæernes angst for at blive stemplet som fremmedfjendske er større end angsten for at miste friheden.

Fri tænkning og selvstændig handling er utænkeligt for slavesjæle. De underkaster sig f. eks. Islam. Og de er uhyre farlige, da de lystre enhver ordre...

I kapitlet »Islam og menneskerettigheder« skildrer den indisk fødte Mrutyuanjai Mishra de afgørende forskelle i livsholdninger, der er resultatet af langt de

fleste muhamedaneres overtro på, at Koranen er »Guds ord«. Denne ekstremt reaktionære bogs indhold, omredigeret som den blev i flere århundreder efter den såkaldte profets død, bruges den dag i dag til at fastholde enorme menneskemasser i et åndeligt slaveri. Derfor har de så højt besungne »menneskerettigheder« det så dårligt i Islams magtområde, især på religionsfrihedens og kvinderettighedernes område – og intet tyder på at det forbedres i fremtiden.

Netop ved at tillade indvandring af og helt ukritisk at give asyl til 95% korantro har menneskeretsideologerne bidraget stærkt til at undergrave deres egen ideologiske grundlag – i Vestens egne lande! Uden at gavne rettighederne i emigranternes egne hjemlande...

Nahid Riazi beskriver i »Apartheid mod kvinder og børn i islam«, hvorledes islam er redskabet til apartheid mod kvinder, og at de mandschauvinistiske og kønsfascistiske traditioner ikke blot er en uadskillelig del af Islam, men simpelthen er selve kernen i denne dybt afstumpede tro. Også traditionen med »arrangerede« ægteskaber er ikke blot i overensstemmelse med, men simpelthen obligatorisk i islam. Det er en oplagt fejltagelse at tro, at der skulle være en særlig forskel mellem »arrangerede« og tvangsægteskaber! Indoktrine-

Muslimske kvinder stemmer, men har manden sat krydset?

ringen gennem hele opvæksten og de synlige og usynlige trusler får de fleste unge piger til at falde til føje og på forhånd opgive enhver modstand. Realiteten er, at de hjernevaskes til at tro, at denne skæbne er det eneste mulige valg, og at det derfor er deres eget. Den teoretiske mulighed for pigen til at sige nej til en frier udløser jo blot, at familien udpeger en anden ægte-mand, stadigt ikke hendes eget valg. Og uden eget valg er der tale om tvang. Konsekvenserne er de samme i alle tilfælde.

I kapitlet »Religionen og mig« påviser Taslima Nasrin, der flygtede fra Bangla Desh som følge af en dødsfatwa, at terror og voldsfanatisme ikke blot skyldes en håndfuld galninge, men er selve kernen i Islam. Det gør hun ved hjælp af talrige ci-

tater fra Koranen, som ikke blot retfærdiggør, men befaler forbrydelserne. Der er således ikke tale om fortolkninger, men om selve ånden i denne såkaldte religion. Det er derfor nonsens og forræderi at omtale vold og terror som »afvigelser« fra et ellers tolerant og menneskekærligt Islam, for derved tjenes løgnens og hykleriets ærinde.

Ikke desto mindre påstår mange nyttige idioter, at 11. september intet har med Islam at gøre, for Islam er fred! Men terroristerne har ikke misforstået Islam, tværtimod – de gør blot hvad Muhamed og Koranen opfordrer dem til. Islam er ikke fred, men hadets og krigens doktrin. Muhamedanerne har fået påbud om at infiltrere de vantros lande (krigens område), formere sig til flertal og udrydde de »vantro«. Tolerance, fred og moderation har intet med islam at gøre.

I »Islam og den moderne naturvidenskab« beskriver Jørgen Leisner Islams mildest talt problematiske forhold til naturvidenskaberne. Koranens primitive oldtidsforestillinger om skabelsesværkets oprindelse og natur lægges til grundlag for en total afvisning af evolutionen.

Arabernes enorme militære erobringer, og de små minoriteter de udgjorde i de første århundreder i de besatte lande, gav et vist spillerum for fritænkere, der bl. a. videreførte græsk og indisk matematik og astronomi, der senere blev videregivet til Europa, da den katolske kirke svækkedes. Dette medførte – sammen med de religiøse dimensioner – en ligeså problematisk arrogance overfor Vesten. Det var lånte fjer – for det lykkedes (naturligvis) hurtigt den evige fundamentalisme at slukke lyset. Da omvendelserne i de erobrede lande tog fart i det 10. århundrede, var det bal forbi. Islam kvalte de få store ånder, dogmerne og Koranens myter tog – uundgåeligt – over.

De islamiske gejstlige har den udbredte opfattelse, at naturvidenskaben ville være ødelæggende for Islam; og deri tager de næppe fejl, da dens sejr ville afsløre Koranens myter og hjernesvind.

Men udviklingen går den forkerte vej: flere og flere muhamedanere i Vesten bliver nu fundamentalister, som tror at alting blev skabt fuldt færdigt for få tusind år siden, som tror at Jorden er flad, og tror at ramadanen ikke nøjagtigt kan forudsiges, fordi Allah selv bevæger månen helt uforudsigeligt ...

I »Overbefolkning som politisk faktor« påviser Jens Lintrup den ærligt talt utrolige blindhed (eller vilde uvidenhed?) de humanitære udviklingsorganisationer og vore politiske beslutningstagere (samt FN) udviser, når de tilsyneladende komplet overser eller ignorerer det, der i virkelig-

heden udgør historiens største katastrofe under fuld udvikling: Den forrykte befolkningsvækst siden 2. verdenskrig. En udvikling der kan få de mest uoverskuelige konsekvenser i form af samfundenes kollaps, borgerkrige og regionale krige. Man nedbragte børnedødeligheden – humant – men utroligt kortsynet, for med uændrede traditionelle og religiøst dikterede formeringsvaner udløste det naturligvis befolkningsvækst som aldrig før set i historien. Og at sammenligne med Europas (kortvarige) tilsvarende børnetal i 1800-tallet er faktisk totalt misvisende og nærmest tragikomisk!

Løsningen på dette historiens største problem ville helt klart være en udstrakt brug af prævention i 3.-verdenslandene, og dette var da også et punkt i menneskerettighedsdeklarationen af 1968. Men, åbenbart påvirket af stærke (islamiske?) kræfter er udviklingen gået baglæns. Punktet er strøget i nyere udgaver, og var iøvrigt utilstrækkeligt – for er det virkelig udtryk for ansvarlighed, at forældre helt uindskrænket selv bestemmer, hvor mange børn de skal have – i totalt overbefolkede regioner, og når verden som helhed er uansvarligt overbefolket? Og det er typisk for blindheden, at fx Danida eller Red Barnet ikke interesserer sig en døjt for præventionsprogrammer (og det er naturligvis også derfor, at humanisternes såkaldte fattigdomsbekæmpelse i alle årene har været et paradisk kapløb...)

I de islamiske lande er det særligt galt (ærligt talt: naturligvis). Overbefolkningen fremmer helt klart den fundamentalisme, der totalt afviser kvinders frigørelse, og udelukker dermed præventionens indførelse. Højest beklagelige virkninger af de afsporede menneskerettigheder...

Når olien slipper op om højst 50 år, står fx oliestaterne med et uhyre uddannet befolkningsoverskud. I hele regionen et milliardoverskud for udvandring. (Er ureguleret uhyrlig befolkningsvækst i visse regioner for resten ikke formeringskrig mod hele resten af verden?)

Poul Erik Andersen afslører i »Kristen-islamisk dialog i Danmark« den komplette misforståelse, at den danske folkekirke skulle kunne eller burde gå i dialog med sådan en størrelse som Islam – den totale negation af kristendommen. Når begge parter gør krav på at repræsentere hver sin vidt forskellige sandhed, må modparten naturligvis stå for en løgn, man ikke kan føre dialog med!

Det er reelt en latterliggørelse af folkekirken, og desuden selvmorderisk, at gå i dialog med muhamedanere, der betragter alle andre som urene vantro, og tillige hævder at deres såkaldt hellige bog skulle

være skrevet af Gud selv! Man kan ikke føre dialog på dette ulige grundlag, den er ikke »vanskelig«, men umulig.

Tankesættet om dialog for enhver pris er blevet en slags ideologi, stærkt påvirket af det af marxisterne skabte selvhad, kristen skyldsbevidsthed, kulturradikalisme og antinational globalisme. Et Euroislam på dette fundament er total kapitulation og forræderi, for muhamedanere er aldrig i tvivl. At ville »integrere« disse besatte er selvmord for alle andre.

Også Regnar Rasmussens »Efterretningstjenesterne og islam« afslører klart Vestens uforstand angående Islams natur og indbyggede fjendskab overfor ethvert sekulært samfund, og derfor den permanente og voksende trusels omfang. Der er ikke tale om nogle få gale bombemænd, der kan nedkæmpes af politistyrker, men om en kollektivistisk massehær af hadefulde kulturfjender!

Han påviser den meget ringe kvalitet af de tolke, der benyttes til afhøring af asylsøgere, hvilket har medført en farlig og yderst lemfældig kontrol over hvem der har opnået asyl – og hvorfor. Han anbefaler et nærmere vestligt samarbejde med Rusland, som gennem de sidste 40 år af Sovjets historie oparbejdede en kolossal viden og erfaring om alle strukturer og kommunikationslinier i den muhamedanske verdens forskellig terrornetværk. En uddannelsescentral for virkeligt kompetente tolke kunne derfor fx med godt udbytte placeres i Sibirien!

David Pipes beskriver i »Shakespeare plus sharia«, hvorledes islamisterne trods deres had til alt vestligt er negativt afhængige af den vestlige påvirkning, hvilket dog afgjort ikke gør dem mindre farlige for os. Islamismens modstandere affærdiger den ofte som en reaktionær bevægelse, der vil gå i sig selv igen. Men netop modernitetens udfordringer øger dens tiltrækningskraft, og dens totalitære utopi har derfor et stort og farligt potentiale. Overfor denne magtfaktors verdensomspændende svøbe kan man ikke blot nøjes med at læne sig tilbage for at afvente dens fallit.

I »Europas mission i verden« fremhæver Rolf Stolz nødvendigheden af at vi forsvarer os mod islamismens fremmarch. Europa lader sig totalt misbruge i tolerancens og dialogens navn. Overalt infiltreres der, ekstremt reaktionære strømninger får demokratiet til at vakle, og vore værdier trues til fordel for et obscult, 1400 år gammelt verdensbillede. Og fx den katolske kirke, som den dag i dag er dybt reaktionær og åbenbart drømmer om Islams hjælp til at genindføre middelalderlige tilstande (historiens

mest totalitære) forfølger af samme grund kritikere af Islam, fx Stolz selv!

Men vi i vest må gøre alt for at spærre denne religiøst baserede fascisme vejen til magten. Og selv om regeringerne i fx Alger og Ægypten næppe kan betegnes som ideelle, er de langt at foretrække for mullahdiktaturer. I stedet for som visse »superdemokrater« at beklage sig over den hårde behandling de stakkels islam-

terrorister udsættes for. (Og dertil give mullah-tilhængere asyl i lange baner, så de kan sende penge til disses undergravende virksomhed – i stedet for at udlevere dem til deres velfortjente skæbne.) Vi skal ikke opgive vor egen fremtid på grund af helt tåbelige fremtidsutopier...

Ethvert sekulariseret styre (næsten uanset dets kvalitet) er langt at foretrække frem for et, der giver efter for islamisters krav. Og et selvbevidst og kampberedt Europa burde indgå i en anti-islamisk verdenskoalition i beslutsomt forsvar. (Det er vore venner vi skal føre dialog med – ikke vore fjender.) Kun det vil kunne styrke mulige reformatorisk-oplysende oppositionelle kræfter inden for islam. (Men hvis vi ikke engang kan reformere troen hos de muhamedanere der allerede er trængt ind i Europas hjerte – for det går jo lige modsat – hvori ligger så håbet om det?) Vi skal ikke ofre alt i den kosmopolitiske åbenheds navn, men forsvare fælles civilisation sammen med ligestemte i og uden for Europa.

I kapitlet »Fundamentalisme« leverer eks-iraneren Farshad Kholgi et meget engageret og sympatisk indlæg – hans forældre var tilhængere af den morderisk forfulgte Bahai-religion. Kholgi deler vort synspunkt – at alle religioner er menneskeskabte – og betegner iøvrigt Gud som »hun« – hvilket afgjort ikke er de islamiske kønsfascisters kop te! Helt indlysende ville et sådant ophøjet væsen aldrig drømme om at støtte dogmereligioner med millioner af regler – endsige om at diktere så meget som ét eneste ord til såkaldt »hellige« bøger...

Han beskriver kæmpeløgneren Khomeinis magtovertagelse i Iran, og om

hvordan hadets ideologi førte landet tusind år tilbage i tid. Det værste er, at denne ideologi nu tordner frem i Vesten, også Danmark. Godt hjulpet af Overdanmarks naive, stupide, ja, grænseløse dumhed. Og det i tolerancens navn! (Hvad har islam iøvrigt med »mangfoldighed« at gøre – og så i europæernes kulturlande?)

Ibn Warraq bringer i »Amerikanske og britiske erfaringer med multikultur« en kosmopolits hyldet til den amerikanske folkeblending, hvis påståede harmoni efter manges mening lå i emigranternes engagement i demokrati, selvstyre og politiske rettigheder. Forfatningens ideologi bandt dem sammen, integrerede og assimilerede dem, mener tilhængerne af de »umistelige« rettigheder, som er en slags samlingspunkt og erstatningsreligion for alle de rod- og identitetsløse elementer, som udgør dette konstruerede fællesskab. De emigrerede valgte helt frivilligt »smeltediglen«. Det gjorde emigrantstaten, som er en ren statsnation, til noget helt for sig selv, helt forskelligt fra ethvert fædreland. (Det er et personligt valg, om man vil tilhøre et folk eller indgå i en smeltedigel; men vælger man det sidste, skal sammen-smeltningen i hvert fald ikke foregå i ens oprindelsesland.)

Det gik, så længe den angelsaksiske kultur dominerede, og de fleste assimileredes; men siden 1915 begyndte en proces, hvis katastrofale konsekvenser nu rider hele verden som en mare. Folkeblending uden assimilering, som nu kaldes for multikulturalisme, blev ideologi. Den tog fart efter 2. verdenskrig, og USA forvandlede fra at være en nation af individer til en stat bestående af ghettoer – med positiv særbehandling af såkaldte minoriteter. Reelt diskrimination af alle andre, nemlig det flertal som foretrækker assimilering. Virkningerne af denne udvikling har især været fatal for uddannelserne og den videnskabelige forskning. De sortes og andre minoriteters rolle glorificeres, delvis på grundlag af rent opspind og historieforfalskning. I officielle amerikanske identifikationsdokumenter bruges helt firkantede racemæssige betegnelser: euro-amerikaner, afro-amerikaner, asia-amerikaner, latin-amerikaner eller indfødt (indianer). Men enhver af disse betegnelser repræsenterer mange vidt forskellige folkeslag...

Arv spiller en vis rolle, men kulturen former karakteren og tildels udseendet, mener IW! (Det er nok rigtigt, at man præges stærkt af kultur og opdragelse i det samfund man opvokser i – men her skal man nok vogte sig for ikke at forfalde til den rene lysenkoisme! Jeg tror, at IW og mange med ham i alt for høj grad identificerer »den vestlige civilisation« med

USA, og dermed med emigration og integration – og det er farligt for Europas eksisterende folkeslag med deres værdifulde monokulturer. Den vestlige civilisation opstod ikke i USA!

IW frygter, at USA kan blive opløst i etnisk-religiøse konflikter. (En mulighed også Christoffer Lasch forudså. I så fald ville multi-kulti-ideologien have vist USA som et fejlslagent resultat af oprindelig britisk imperialisme!)

Det som nu truer den vestlige civilisation, er først og fremmest multi-kulti-ideologien, som fx har gjort det muligt for islam at trænge ind i vore lande. Det tidligere assimilations-USA ville ikke have udgjort nogen trussel. (Men IW har iøvrigt ikke ret i, at den etniske nationalitet splitter verden. Denne »splittelse« er en naturlig følge af »Moder Naturs« store evolution, hvis værdifulde og vidt forskellige resultater skal respekteres!).

Bogen påviser, at alle troende muhamedamere er fundamentalister, og at disse er grobund for islamismen og dermed også et netværk for terrorismen. Tillige, at et upolitisk islam er en umulighed, og at et sekulariseret islam er lige så utænkeligt.

Når fundamentalismen ikke kan uddrives af muhamedanere, må disse nødvendigvis uddrives af Europa... så enkelt er det, hvis vi ønsker at bevare friheden...

Bent Jacobsen

Bag Øresunds jern-tæppe

**John Järvenpää:
Invandring och Demokrati.
Om Politisk Korrekthet i
Sverige 1988-2001.
(Reson Produktion, 2002.
www.resonproduktion.com.
267 sider. 185 sv. kr.).**

De uhyrlige forhold for meningsdannelsen, som hersker i Sverige, analyseres grundigt i denne bog. Ikke mindst sammenlignes de aktuelle svenske tilstande ramme med fascismen, der ikke ville overbevise ved hjælp af intellektuelt ræsonnement, men med følelsesrus og myter. På samme facon er det fra officiel svensk side blevet brugt som argument for at tilbageholde oplysninger om udgifterne ved masseindvandringen, at beregninger ikke bør indgå, når der tages stilling til fremmedmodtagelsen – kun ”værdier og holdninger”. Sådan fungerer den

politiske korrekthet: Postuleret ”godt” og ”ondt” erstatter sandt og falsk – argumentation på grundlag af en fælles virkelighed devalueres.

Mens verdensopinionen for nogle år siden stod på den anden ende, fordi Front National i nogle få franske kommuner angiveligt ville afbestille nogle enkelte venstreorienterede publikationer, afviser biblioteker over hele Sverige uden international protest konsekvent at abonnere på indvandringskritiske blade. Og da vikingetiden er blevet associeret med højrefløj, er enhver forskning i denne periode umulig i Sverige. Hvis man vil skrive doktorafhandling om vikingerne, må det ske udenfor Sverige.

Under den politisk korrekte menings-terror kan alt uvelkomment gøres til ”racisme”, og de meget mediepromoverede fremmede lader ingen anledning gå tabt for at beklage sig. Fx har en ”etnisk” popsanger erklæret, at det er racistisk, at han endnu ikke har været på hitlisten!

Intet land i verdenshistorien har som Sverige indbudt alverden til at kolonisere sig – og endog selv betalt for det. Hele tiden slækkes kravene til kolonisornerne. Det er nu ikke længere noget krav at kunne svensk for at få statsborgerskab, hvilket bl.a. kommer til udtryk i, at prøven for at få kørekort er udformet på tolv sprog. Svenskerne er blevet blot en gruppe blandt andre på det landområde, der engang var deres land. Sigende for erobrerens mentalitet er indvandrerpolitikeren Kurdo Baksi, der i 1996 erklærede, at svenskerne har 10-15 år til at ændre deres holdning til indvandrerne, ellers venter der et ”blodbad”. Hvis der i Sverige er lige så stor en andel af muslimerne som i Storbritannien, der er mere loyale over for islam end over for værtslandet, så betyder det at 238.000 personer i Sverige har mere loyalitet over for islam end over for værtslandet.

Imod den aktuelle svenske selvmordriske modtagelse af alverdens trængende sætter Järvenpää nabolandet Finland, hvor der efter Anden Verdenskrig var 400.000 interne flygtninge, men faktisk alle modstod fristelsen om at tage til det krigsurørte Sverige for i stedet at bygge deres fædreland op igen.

Et af de seneste udslag af myndighedernes politisk korrekte terror i Sverige er, at Skånepartiets formand er blevet anklaget for ”hetz mod folkegruppe”, simpelthen fordi han i en radioudsendelse diskuterede forholdet mellem islam og demokrati. Desuden kan nævnes en familie i Malmø, som henvendte sig til deres politiker for at klage over de problemer, som tilflyttende arabere udgør i deres kvarter.

Politikeren politianmeldte deres personlige brev, og i marts i år fik de 100 dagbøger for ”hetz mod folkegruppe”...

Det grundlæggende problem udpeges af Järvenpää: Mens svenske politikere tidligere havde ”demokrati” som fælles grundværdi, er denne nu ”multikulturalisme”. Alle partier i riksdagen er ”flerkulturelle” så at sige før de hævder deres eget program. Forhåbentlig vil dette ændres den 15. september med et succesvalg for Sverigedemokraterna.

Peter Neerup Buhl

Rødder

**Nina Ryder Bjørneboe:
Før Farmor.
Strejflys over Birgitte Ryders
slægt.
(Slægtshistorisk Forlag,
2002. 106 sider. 100 kr.).**

Den for Danskerens læsere velkendte Nina Bjørneboe hedder Ryder til mellemnavn; det stammer fra hendes farmors slægt. Om denne handler ”Før Farmor” – helt tilbage til 1690’erne, da den unge gartner Marcus Ryder flyttede fra Holsten til København.

Umiddelbart kunne man måske tro, at det er kedelig læsning at følge denne for én selv ukendte slægt af såkaldte almindelige mennesker op gennem tiden, men Bjørneboes beundringsværdige, uhyre grundige arkivstudier og omfattende viden om samtiden giver et meget spændende og detaljeret indblik i livet i København gennem flere århundreder.

Ryder-slægten har for det meste bestået af flittige og solide håndværkere; den slags mennesker, som altid har været kilden til Danmarks velfærd. Selvfølgelig var der også sorte får ind imellem, men altid stod andre medlemmer af slægten parat med hjælpende hænder og rørende omsorg, der alt for ofte savnes i dag, hvor staten antages at klare alt.

De fleste danskere burde føle det vedkommende at læse en sådan slægtshistorie af høj kvalitet. Ikke kun fordi man i vort lille land meget vel kan støde på sine egne forfædre, men fordi denne historie virkelig er en del af én selv, en facet i vor identitet som folk. Sæder og vilkår ændres gennem århundrederne, men der er en ubrudt sammenhæng mellem landsmænd fra forskellige tider og slægter.

Den voksende interesse for slægtsforskning er en lykke; efterhånden som stadig flere danskere får dybde i det kon-

krete folks og lands historie, må det øge bevidstheden om, hvad der er os og vort, og hvad der er fremmed, væsensforskelligt og uvedkommende. Den nationale identitet drejer sig virkelig også om afstamning, den er langt fra blot et frit valgt åndeligt forhold.

Bjørneboe omtaler et tidligere slægts-historisk værk i familien, udgivet af en grosserer, som igennem sin bog med Bjørneboes ord ønskede, "at hans slægtinge altid med hengivenhed og ærbødighed måtte ære deres afstamning fra den gamle danske æt." Samme effekt vil Bjørneboes egen velskrevne bog utvivlsomt få for hendes slægt. Gid mange flere ville give deres slægt en sådan historie. Det ville nok føre til større respekt for vort folkelige fællesskab, hvis værdier er skabt gennem talløse generationers afsavn og daglige kamp. Altid har blikket været rettet mod sikring af næste generation – kun i dag lever de nulevende udelukkende for sig selv, i færd med at sætte alt over styr.

Peter Neerup Buhl

Forræderi ja – men mod hvem?

Unni Wikan:
Generous Betrayal.
Politics of Culture in the
New Europe.
 (University of Chicago Press,
 2002. 293 sider. 239 kr.).

I forbindelse med udgivelsen af den norske professor i socialantropologi Unni Wikans omdebatterede bog "Generøst forræderi" bragte Dagbladet en reportage med følgende indledningsord: "Professor Unni Wikan har sagt det i alle årene. Det beklemmende er bare, at Carl I. Hagen også har sagt det." Derpå spurgte Dagbladet, og Wikan svarede:

– "Mener du at Fremskrittspartiet har haft ret?"

– "Ja, de har haft ret i en hel del. Absolut."

– "Og dette siger du uden ubehag?"

– "Nej, dette siger jeg med nok så meget ubehag."

– "Har du nogensinde overvejet at stemme på Fremskrittspartiet?"

– "Åh nej, aldrig. Nej, nej, nej, nej. Men jeg ser jo, at de har haft ret i nogle af deres smådomme. Desværre."

Også for en ellers intelligent person som professor Wikan er det vigtigste altså, hvem der siger hvad. Hvad der bliver sagt – om det er sandt eller ej – er ir-

relevant. Fremskrittspartiets Carl I. Hagen kan i årevis sige sandheden så meget han vil, men kun når Wikan eller andre ikke-fremskridtsfolk siger det samme, får det vægt...

Også i sin bog gør Wikan en del ud af sin afstand til Fremskrittspartiet, men derudover rummer den mange udmærkede erkendelser. Wikan beskriver sine erfaringer gennem mange års samarbejde med de norske myndigheder, som ud fra misforstået tolerance har accepteret middelalderlige kulturmønstre. Hun mere end antyder, at viden om skyggesiderne ved det "farverige fællesskab" bevidst er blevet undertrykt i håb om, at problemerne gik over af sig selv. Men de er bare vok-

Unni Wikan

set og vokset. Og nu rummer Oslo 158 nationaliteter – den samme mangfoldighed som New York... Det er i den norske hovedstad ikke ualmindeligt at finde 30-40 sprog repræsenteret på én skole. Unge fremmede står for 80% af voldskriminaliteten i Oslo. Allerede i 1990 modtog "flygtninge" 27% af velfærdsydelse i Trondheim, skønt de kun udgjorde 1% af befolkningen. Wikan forklarer sine i vid udstrækning amerikanske læsere, hvordan alle sådanne problemer er blevet fortiet pga. truslen om racisme-beskyldning mod enhver kritiker.

Wikan pointerer bl.a., at myndighedernes respekt for de indførte eksotiske kulturmønstre især har været til de mandlige fremmedes gavn. De har nydt fordel af alle velfærdssamfundets goder, oftest uden at nyde noget til gengæld, mens deres kvinder og børn er blevet holdt nede, hvilket er blevet tolereret, fordi det jo er deres "kultur". Norske myndigheder har fx tolereret mishandling af børn i fremmedfamilier i en grad, der aldrig var tolereret hos norske familier. De goder, som Norge m.fl. har ment at have givet de tilreisende, har altså for kvinder og børns vedkommende ofte været et "generøst forræderi". Dog må man tilføje: Med tryk på generøst. Wikan fortæller de sikkert måbende amerikanere om vore nordiske socialstaters herligheder, som gør det uprofitabelt at arbejde, og som desuden på flere måder har diskrimineret indvandrere positivt. (En libanesiser har således

fortalt Wikan, hvordan han straks ved ankomsten til Oslo som asylsøger blev indlogeret på et 4-stjernet hotel, indtil en lejlighed i den gode ende af byen simpelthen stod parat til ham).

Selv om Wikan kan beskrive adskillige ulykkelige skæbner blandt tvangsgifte unge kvinder m.fl., har langt de fleste fremmede givetvis ensidig nytte af deres nye hjemland; i bogen fortælles, hvordan nordafrikanske familier på norsk socialhjælp har prægtige boliger i både Norge og hjemland. Og i "Lille Norge" i Gujarat, Pakistan, har indvandrere, som i Norge bor i ghettoer, palæer og dyre biler med privatchauffør. En vigtig del af Wikans bog er derfor anbefalingen, at indvandrere klarere skal vælge, hvilken verden de vil tilhøre – at hun ønsker, de bliver her, er så en anden sag. Af hensyn til "integrationen" vil hun også have strammet for familiesammenføringer. (Ikke et eneste ægteskab indgået i årene 1996-98 af tyrkere og pakistanere født i Norge var med en partner fra Norge – alle blev hentet i hjemlandet).

Skønt Wikan advarer mod at generalisere og derved tvinge individer ind i fastlåste "kulturers" kasser, kritiserer hun også den "antigeneralisering", der bedrives af politisk korrekte, som undgår kulturkritik ved at gøre alle ubehagelige sager til "enkelstående tilfælde". For Wikan fastslår, at mennesker fra forskellige kulturkredse selvfølgelig generelt har forskellige normer. Hvor hun imidlertid fokuserer på afvigelse herfra, må det siges at være i vor interesse at i udgangspunktet generalisere.

Wikans bog rummer mange væsentlige oplysninger, fx at 80% af afviste migranter i Vesteuropa alligevel formår at blive her. Selv hvis de til slut hjemsendes, kan de alligevel modtages som helte hos familien i hjemlandet, fordi de er blevet velstående efter at have modtaget socialhjælp i Norge i årevis, mens deres sag er blevet behandlet, appelleret osv.

En vigtig indsigt i bogen er også, at kristne fra islamiske lande bærer på de samme kulturmønstre som de toneangivende muslimer, hvilket taler for ophavsland som kriterium for hjemsendelse, jf. Glistrups muhamedanerlov. Wikans klare hensigt med sin kritik er dog tværtimod at skabe "et velfungerende multikulturelt samfund forpligtet på social retfærdighed og individuel frihed." Med andre ord endnu et generøst bedrag, som i mange år endnu sikkert kun vil blive kritiseret af os fæle højreekstremister – altså af "ingen", før personer af Wikans højere kaste får øjnene endnu mere op.

Peter Neerup Buhl

Vestens død

**Patrick J. Buchanan:
The Death of the West.
How Dying Populations and
Immigrant Invasions Imperil
Our Country and Civilization.
(Thomas Dunne Books,
2002. 308 sider. 389 kr.).**

Frem til år 2050 vil verdens befolkning vokse med 3000 millioner mennesker, men der vil blive 100 millioner færre af europæisk afstamning. Ved afslutningen af det 21. århundrede vil der kun være godt 200 mio. (europæiske) indbyggere i Europa – mindre end 30% af nutidens antal. Allerede om otte år vil hvide mennesker blive i mindretal i London. Omvendt var der fx i 1982 44 mio. egyptere, i 1998 64 mio. – og i 2025 vil der være 96 mio. egyptere. I år 2000 var der for første gang flere muslimer end katolikker i verden.

Sådanne perspektiver er udgangspunktet i den nye bog af Patrick Buchanan, Reformpartiets kandidat ved præsidentvalget 2000. Han beskriver i mørke farver det vestlige underholdningssamfund, hvor der fødes alt for få børn til at vedligeholde befolkningerne. For at dæmme op for den 3. verdens fødselsoverskud har vi søgt at eksportere vore løsninger herpå, men som Buchanan spørger: Hvorfor skulle u-landene gå ind i en selvmordspagt med os, netop når de står over for at arve jorden ved vor forsvinden?

Ligesom Rolf Kosiek (se Danskeren 2002 nr. 2 s. 30) beskriver Buchanan, hvordan ikke mindst den såkaldte Frankfurterskole omformede marxismen, så fjenden i stedet for at være kapitalismen blev den vestlige kultur. En repræsentant for denne "kritiske teori" definerede holdningen som en "grundlæggende destruktiv kritik af alle hovedelementerne af vestlig kultur, inklusive kristendom, kapitalisme, autoritet, familien, patriarkat, hierarki, moral, tradition, seksuelle bånd, loyalitet, patriotisme, nationalisme, arvelighed, etnocentrisme, konvention og konservatisme." Desuden introducerede den "kritiske teori" en pessimisme, en følelse af fremmedgjorthed og håbløshed i forhold til ens eget samfund og land, der – skønt frit og velstående – anses for uværdigt til ens loyalitet og kærlighed.

Den vigtigste profet for 68'ernes kulturmarxisme var Herbert Marcuse, der prædikede afvisning af den vestlige kultur i sin helhed, så der kan skabes en

verden af "polymorf perversitet". Marcuses forgænger Antonio Gramsci erklærede allerede i 1930'erne, at det revolutionære potentiale måtte omfatte alle "marginaliserede grupper", ikke kun de økonomisk undertrykte, men også fx kvinder, raceminoriteter og "mange kriminelle"...

Buchanans bog er spækket med eksempler på de mange paradokser, der afslører hykleriet i 68'ernes politiske korrekthed. Fx Bill Clinton, der rejste til Afrika for at undskylde for slaveriet over for efterkommerne af de høvdinge, der indfangede og solgte slaverne. Kostelig er Buchanans skildring af 68'er-ikonet John Lennon, som sang om en verden "uden ejendom", men som døde som en af verdens rigeste mænd. Men folk slugte hans vrøvl, selv når han overmodigt erklærede: "Kristendommen vil gå. Den vil svinde bort. Jeg har ikke brug for at argumentere for det. Jeg har ret, det vil vise sig. Vi er mere populære end Jesus nu."

Sigende er også populariteten i akademiske kredse for venstrefløjstænkeren Susan Sontag, der kaldte "den hvide race" for "historiens kræft". Hun vandt prestigefyldte priser og blev i en rundspørge udnævnt til "den mest respekterede intellektuelle i vor tid"! Endelig kan Buchanan oplyse, at på universiteter i USA er dømtede mordere ofte mere populære foredragsholdere end konservative politikere. (Man kommer til at tænke på Blekingegadebanden herhjemme).

Hvad der er sket siden 1960'erne er, at den tids "modkultur" er blevet den dominerende kultur, mens den hidtil dominerende kultur er blevet en "dissidentkultur". I den politisk korrekte verden er der ikke plads til denne sidstnævntes repræsentanter; som den venstreorienterede forfatter George Bernard Shaw udtrykte det: "Hvis vi ønsker en bestemt form for civilisation må vi udrydde den slags mennesker, som ikke passer ind."

Kendsgerninger afslører som regel det modsatte billede af de herskende fraser. I det "racistiske" USA er udføres således 42% af al voldskriminalitet – og over 50% af mord - af sorte, skønt de kun udgør 13% af befolkningen. En amerikansk juraprofessor undersøgte 83.000 voldtægter og konkluderede, at mens sorte kriminelle valgte hvide ofre i 28% af deres overgreb, var der ikke ét eneste eksempel på, at en hvid mand havde voldtaget en sort kvinde. I Storbritannien stod i 1995 de etniske minoriteter, som udgør 6% af befolkningen, for 238.000 "racistisk motiverede" forbrydelser, mens majoriteten på 94% stod for 143.000 "racistisk motiverede" forbrydelser, dvs. de etniske min-

oriteter stod for en ca. 25 gange så høj racistisk kriminalitetsrate som indfødte briter.

Buchanan understreger vigtigheden af, at amerikanerne erkender, at i tilfælde af "civilisationernes sammenstød" hører Rusland hjemme i vor lejr. Men Rusland er truet af befolkningsnedgang hjemme og muslimsk befolkningsvækst omkring sig. Det samme er europæerne: "Europas tid er omme. De kommende massevandring fra den islamiske verden vil ændre den etniske sammensætning på det gamle kontinent i en sådan grad, at europæerne også vil blive for lammert af truslen om terrorisme til at intervenere i Nordafrika, Mellemøsten og den Persiske Golf." USA er derfor ene om at kunne agere nogenlunde frit, men også her er fx mexicanere ved at overtage Californien m.m. Som lederen af de Forenede Latinamerikanske Borgeres Liga i USA, Mario Obledo, har truet: "Californien vil blive en mexicansk stat. Vi vil komme til at kontrollere alle institutioner. Hvis folk ikke kan lide det, burde de rejse." (Obledo har modtaget Frihedsmedaljen af præsident Clinton!). USAs omkostninger i forbindelse med indvandring blev i 1995 sat til 80,5 milliarder dollars. De skønnes at nå 108 mia. i 2006. Buchanan minder med rette om Ronald Reagans ord: "Et land, der ikke kan kontrollere sine grænser, er egentlig ikke længere et land."

I dag er Patrick Buchanan tilsyneladende den eneste fremtrædende amerikanske politiker, der fuldt ud forstår truslerne, vi står over for. Herunder EU-udviklingen, hvor han advarer mod de europæiske nationers selvmord indenfor en "socialistisk superstat". Han må med en tone af tvivl spørge, om vi europæere mon vil være i stand til at modstå kulturmarxisternes ultimative krav, der er intet mindre end vore landes "demografiske, nationale og kulturelle selvmord – til menneskehedens bedste".

Skønt Buchanan utvetydigt fastslår, at Vestens civilisation er den overlegne, og at den må forsvares til sidste mand, er han ikke helt enig med Samuel Huntington, idet Buchanan mener, at det vigtigste skel eller "sammenstød" mellem verdenssyn findes internt i de vestlige lande, nemlig mellem dem, der forsvarer Vestens kontinuitet, og dem der undergraver den til fordel for noget andet eller fremmed. Buchanans bog er sikkert dette års vægtigste litterære bidrag for dem, der vil sikre Vesten en fremtid.

Peter Neerup Buhl

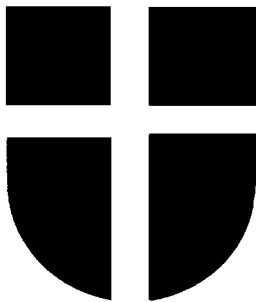
Attentatplan mod kunstværk

Det middelalderlige maleri af Muhammed i sin helhed (tv.) og i nærbillede (th.).

Det italienske politi har opdaget, at islamiske terrorister tilknyttet al-Qaida netværket planlagde at ødelægge fresko-maleriet i Bolognas katedral, der forestiller profeten Muhamed i helvede. Politiet opfangede telefonsamtaler mellem nogle tunesere, marokkanere og al-Qaidas hovedmand i Europa, en libyer kaldet Amsa. For fire år siden blev Bolognas katedral besat af muslimske indvandrere i protest mod maleriet.

(Kilde: www.news.telegraph.co.uk 24/6 02).

DANMARKSFONDEN

AF 5. MAJ 1995

Den Danske Forenings styrelse administrerer *Danmarks-fonden af 5. maj 1995*, der er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag kan indsættes på foreningens girokonto.

Husk kontingent

Medlemskab 2002
koster 200 kr.
(abonnenter 250 kr.) og
dækker 4 - 5 numre af
Danskeren.

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af *Danskeren*, til Foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet *Danskeren* (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m.m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

Kuponen bedes indsendt til:
DEN DANSKE FORENING, Postboks 411, 8100 Århus C.